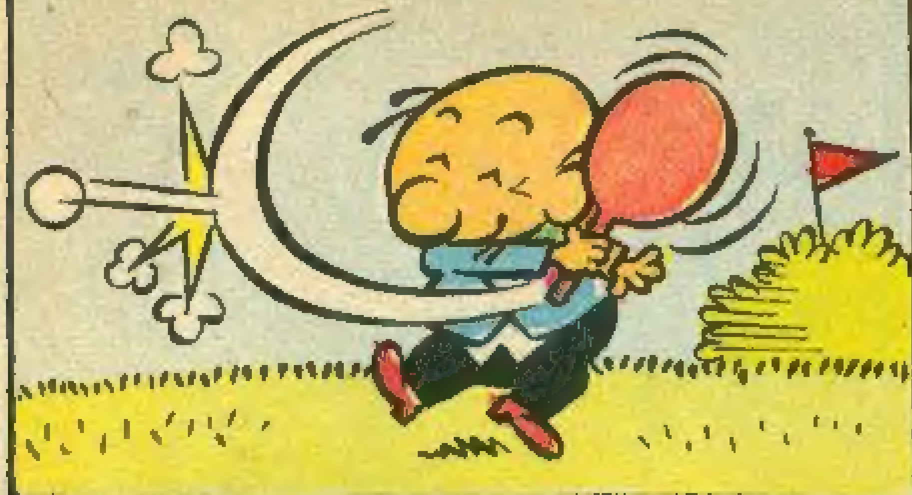
SJORS

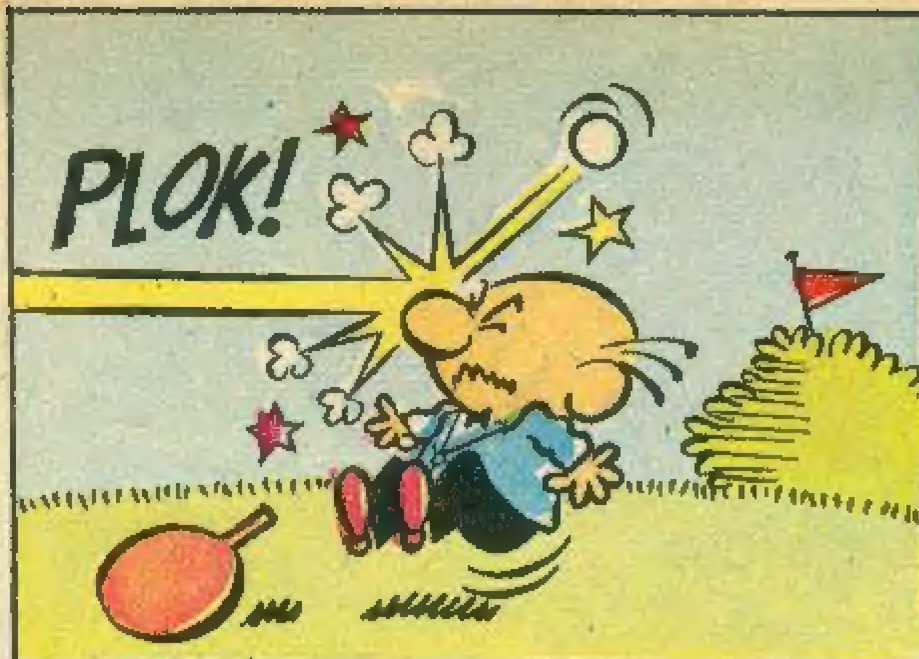
van de Rebellenclub

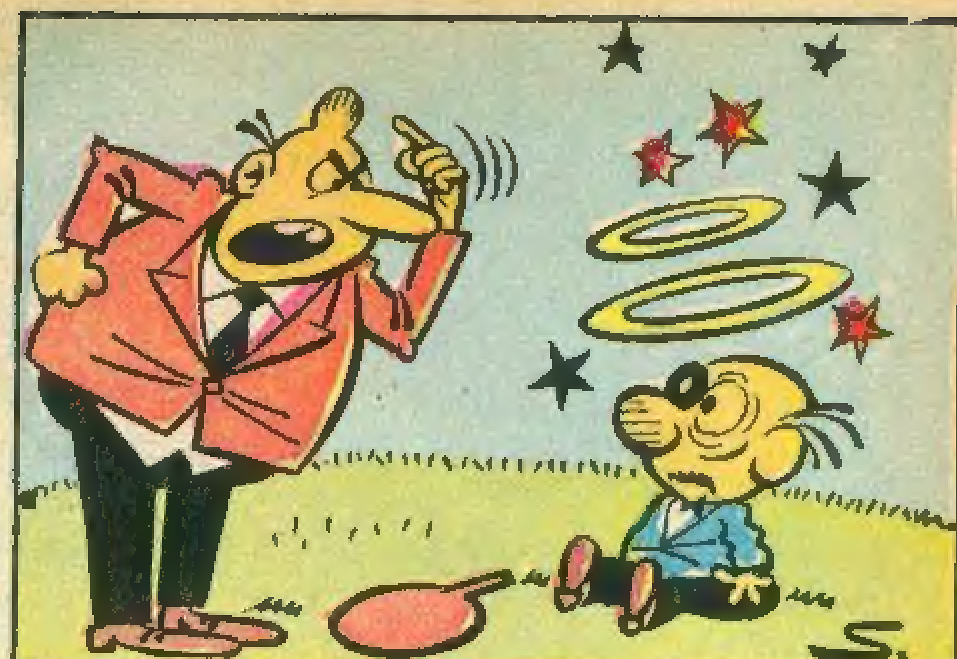
11 NOVEMBER 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 45

van alles wat

BIJ DE VOORPLAAT

Deze week op onze omslag een nieuwe figuur, waar je in dit nummer mee kunt kennismaken: Pelorus Jack, de beroemdste dolfijn uit de geschiedenis, waarvan de avonturen vanaf heden elke week in ons blad gaan verschijnen. Wie deze Pelorus Jack was en wat hij allemaal heeft gepresteerd, kun je elders op deze bladzijden lezen. Het stripverhaal vind je op de bladzijden 12 en 13.

BUITENMODEL VOEDERHUIS

Net zo goed als er een hemelsbreed verschil bestaat tussen huizen en huizen, zo heb je ook in vogelhuisjes „eenkamer-woninkjes" en „landhuizen". Het vogelhuisje dat je hier ziet, kan zeker tot die laatste groep gerekend worden, want het is echt een luxe-exemplaar. Het geheel is opgebouwd rond een dode boom, er zijn verschillende voedertafels en verder is er volop plaats voor het ophangen van allerlei voor vogels begeerlijke lekkernijen. We ontdekten dit super-de-luxe-voederhuis in de tuin van een huis ergens in Zweden en natuurlijk schoten we er een plaatje van. Overigens hoef je nu ook weer niet jaloers te worden op dit luxe-exemplaar als er bij jou thuis in de tuin maar een doodgewoon voederhuisje staat of hangt. Het voornaamste is immers dát de vogels 's winters verzorgd worden. Tussen haakjes: is je voederhuisje helemaal in orde? Zo niet, dan moet je er gauw iets aan doen, want de winter staat voor de deur.

VAN HOREN ZEGGEN...

Londen is een prachtige stad, waar je gewekt wordt door het hoesten van de vogeltjes... (Danny Kaye)

KARA BEN NEMSI VERVANGT HET ZILVERMEER

De afgelopen weken heb je gezien dat „De schat in het Zilvermeer" niet is verschenen. De reden daarvan is deze: tekenaar Arranz kampt al een tijd met ziekte en hij is op dit ogenblik niet in staat elke week een aflevering van de strip te tekenen. Daarom hebben we besloten tijdelijk met het Zilvermeer te stoppen. In plaats daarvan verschijnt vanaf dit nummer een ander verhaal van Karl May in stripvorm: Kara Ben Nemsi, de held uit de woestijn, *getekend door de Fransman Tasso. Met het Zilvermeer (deel 2) beginnen we na afloop van dit verhaal opnieuw; we hopen dat de heer Arranz dan intussen weer helemaal de oude is. Rest ons nog je veel plezier te wensen met de avonturen van Kara Ben Nemsi, een van Karl May's beroemde Arabische verhalen.*

„Ben ik hier bij de firma Jansen, Jansen, Jansen en De Bruin?"

ZOEK DE VERSCHILLEN

Deze twee plaatjes lijken op het eerste gezicht als twee druppels water op elkaar. Toch verschillen ze van elkaar op acht punten. Probeer die verschillen eens te vinden. De oplossing vind je op bladzijde 30.

WIE WAS PELORUS JACK?

Pelorus Jack was een dolfijn die zich tussen 1870 en 1912 ophield in de wateren ten noorden van Nieuw-Zeeland, die door de zeelui als zeer gevaarlijk beschouwd werden. Als er een schip in die contreien (bekend als de *Pelorus Sound*, vandaar de naam van de dolfijn) verscheen, dan schoot de dolfijn toe, zwom op korte afstand voor het schip uit en loodste het op die manier tussen de gevaarlijke rotsen en klippen door. Was de gevaarlijke zone gepasseerd, dan dook het dier weer onder en verdween. Waar Pelorus Jack vandaan kwam en hoe hij wist dat op zeker ogenblik een schip door de zeeëngte wilde, is niet bekend, maar vast staat dat hij zo'n dikke veertig jaar lang alle schepen loodste die daar voorbijvoeren. Op een keer heeft een dronken zeeman op het dier geschoten. Pelorus Jack kwam twee weken niet te voorschijn, maar opeens was hij er weer en hervatte zijn oude taak. De regering van Nieuw-Zeeland vaardigde toen een speciale wet uit ter bescherming van deze dolfijn. Tot 1912 bleef Pelorus Jack zijn werk doen, daarna is hij nooit meer gezien. Over deze Pelorus Jack — je kunt wel zeggen: de eerste dolfijn die de mensen heeft laten zien hoe intelligent en goedaardig deze diersoort is — gaat ons nieuwe stripverhaal. Kijk maar op bladzijde 12.

ESTHER EN ABI

Sjors vind ik een prachtblad, maar Esther en Abraham Ofarim staan er steeds maar niet in. Zou u zo vriendelijk willen zijn een foto van hen te plaatsen?

Gea Bos, Warffum

Esther stond al in Sjors nummer 22 van dit jaar. Abi was er toen niet bij, maar die komt ook nog aan de beurt.

SUSAN

Als ik goed heb gekeken is het verhaal over Susan het enige echte meisjesverhaal in Sjors, is het niet? Maar ik moet wel zeggen dat het erg goed is. Er zit lekker spanning in en de tekeningen vind ik ook niet gek, al zijn ze af en toe wel een beetje donker. Tussen haakjes: wie is de tekenaar van deze strip?

Marleen de Vos, Venlo

Je hebt goed gekeken, Marleen. Bedankt voor het compliment. Tekenaar en tekstschrijver zijn respectievelijk Marcelo Guillamon en Alberto Cuevas. De strip wordt in Spanje gemaakt.

HATSJEPSOET

U hebt een goeie greep gedaan met het spannende en vlotte vervolgverhaal „De schatten van de farao". Wat ik vragen wilde, is dit: die vrouwelijke farao Hatsjepsoet, heeft die werkelijk bestaan en zo ja, wanneer leefde ze ongeveer?

Jan Haantjes, Beverwijk

Hatsjepsoet was de enige vrouwelijke farao die het oude Egypte ooit gekend heeft. Ze leefde — om precies te zijn — van 1520 tot 1480 voor Christus (achttiende dynastie) en staat in de geschiedenis bekend als een goede heerseres. Onder haar regering werden vele nieuwe bouwwerken opgetrokken.

HOERA VOOR SCHIPHOL

U hebt ons (zeven lezers) een geweldig plezier gedaan met die reportage over het nieuwe Schiphol in Sjors nummer 44! Hiep, hiep, hoera voor Sjors!

Marcel Haaks, Rotterdam

Kara Ben Nemsi

DOOR dr. KARL MAY

DE HELD UIT DE WOESTIJN

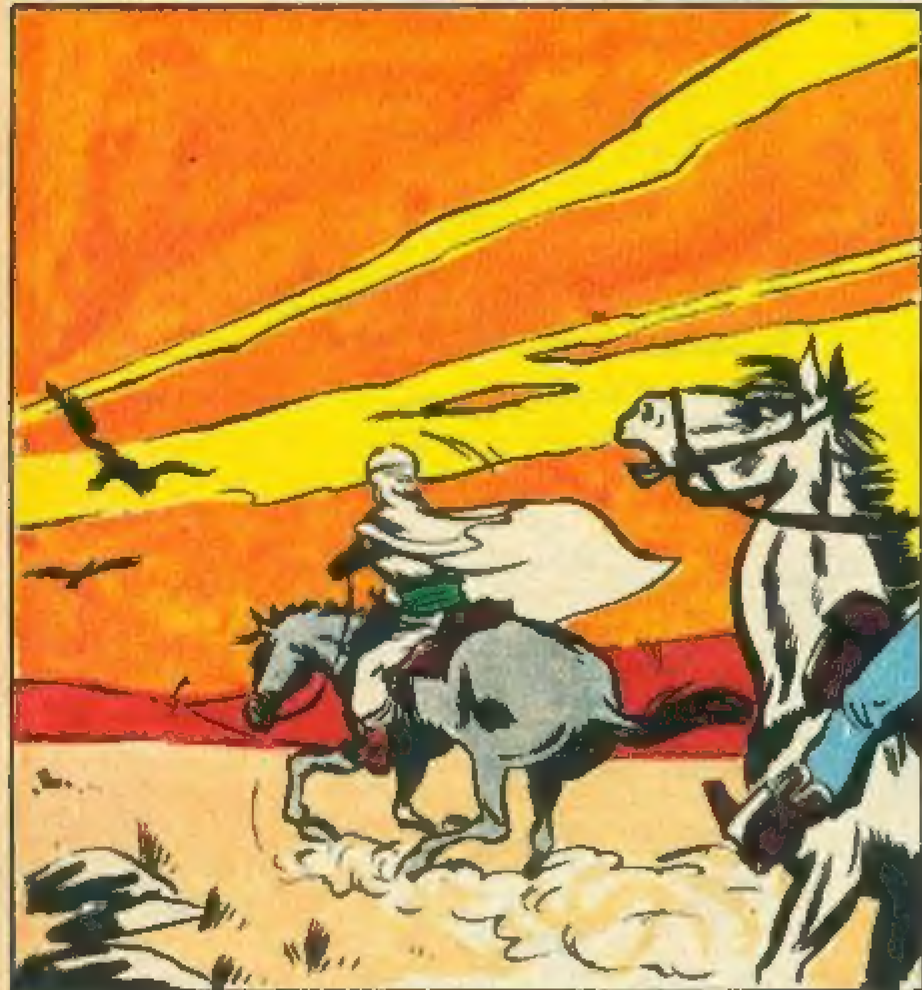

DE RUITERS VERVOLGEN HUN TOCHT...
WAT ZIJN EUROPEANEN TOCH EIGENLIJK RARE WEZENS! VINDT U DAT ZELF OOK NIET? SIDI?

ZE RIJDEN NOG EEN UUR DOOR, DAN...
KIJK, GIEREN! DAN MOET ER EEN KADAVER IN DE BUURT ZIJN!
ZEKER EEN DIER DAT VAN UITPUTTING IS GESTORVEN.

KIJK EENS! HET LIJKT WEL EEN MENS... KOM, SIDI, KOM GAUW!

ZIE JE DIE WOND AAN HALS EN ACHTERHOOFD? DEZE MAN IS VERMOORD!
MOGE ALLAH DE SCHURK TREFFEN, DIE DIT GEDAAN HEEFT!

KARA BEN NEMSI SCHUIFT EEN RING VAN DE DODE HAND.
E.P. 15 Juillet 1850

WAT HEBT U DAAR, SIDI? WAT STAAT ERIN?

DEZE MAN WAS GEEN ARABIER, MAAR EEN FRANSMAN. KIJK MAAR: DE DATUM VAN ZIJN HUWELIJK STAAT IN HET FRANS IN ZIJN RING GEGRAVEERD.

VAN WIE OF WAT KAN HIJ HET SLACHTOFFER GEWORDEN ZIJN?
IK DENK DAT ZIJN REISGENOTEN HEM HEBBEN VERMOORD. JE ZIET DAT DE GROND HIER IS OMGEWOELD. EN KIJK EENS: EEN SPOOR DAT NAAR DE ROTSEN LOOPT!

PLOTSELING VLIEGT ER EEN GIER MET TRAGE VLEUGELSLAGEN OP.
ERRRRAAA...

HALEF! KOM EENS KIJKEN WAT IK GEVONDEN HEB!

Tribunzio EN

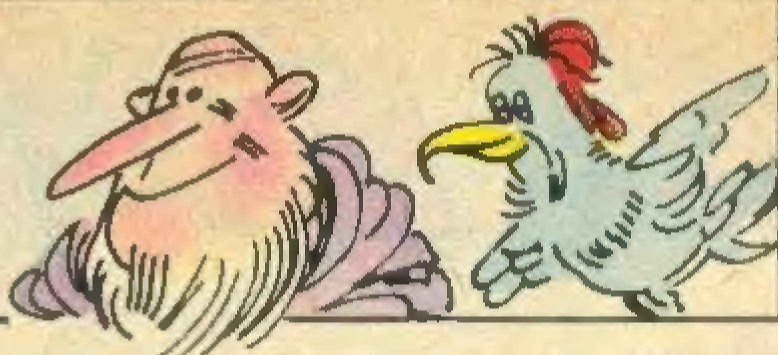

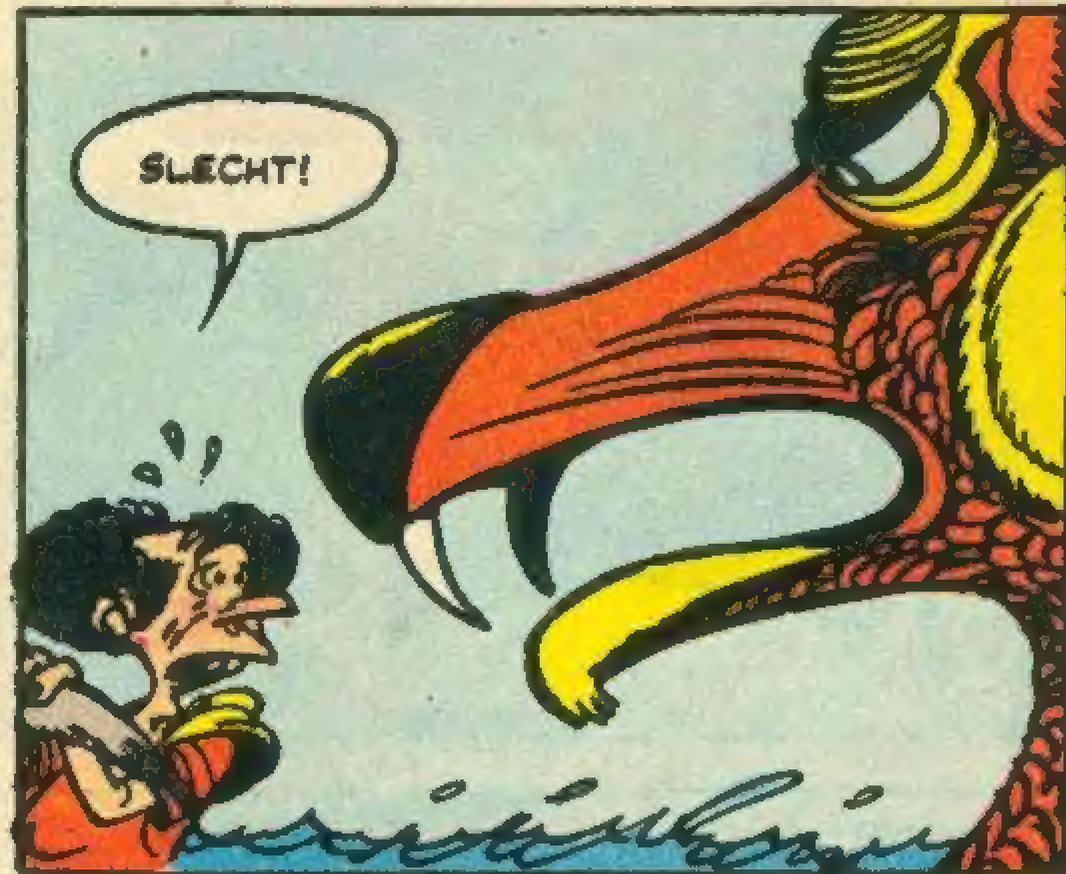
ZIJN MANNEN

Koning Bragavonta van Bambaloeganië heeft de Romeinen opnieuw ingehaald en betrapt hen bij zijn mosselbanken.

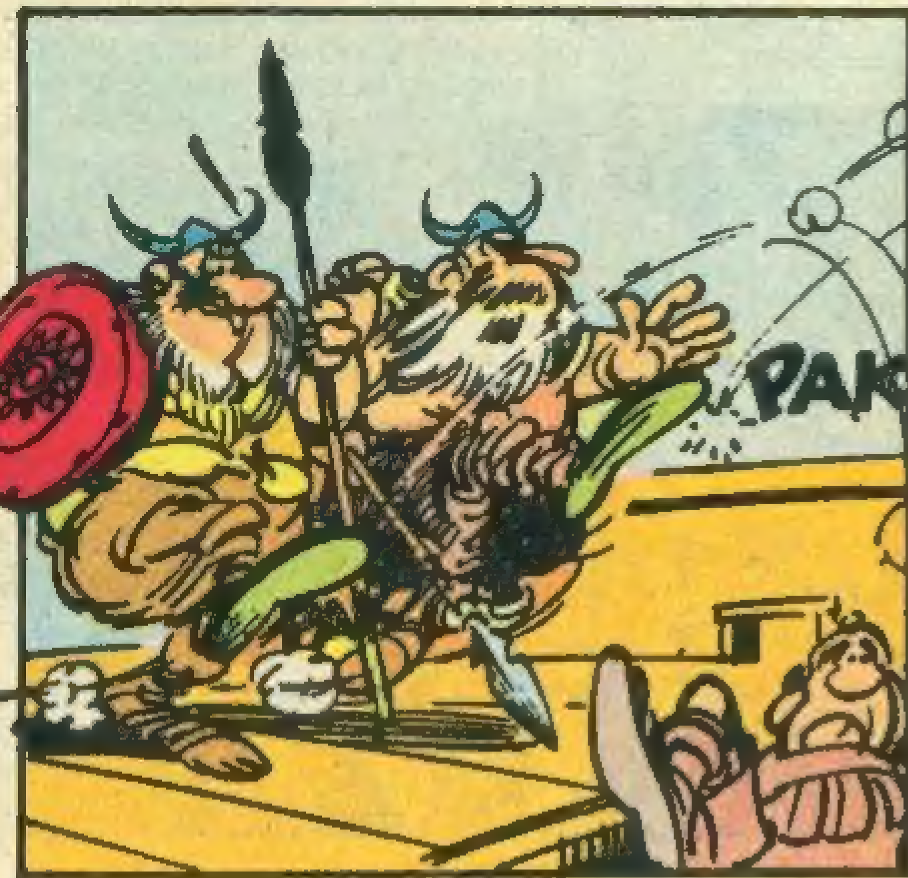

LANCE BARTONS AVONTUREN

DE BANNELING

DE QUARKS, EEN VOLK AFKOMSTIG VAN DE PLANEET QUA, ZIJN DOOR DE AARDSE TIJDSBARRIÈRE GEDRONGEN EN HEBBEN ZICH IN DE TWINTIGSTE EEUW GEVESTIGD OP DE BODEM VAN DE OCEAAN, VANWAARUIT ZIJ VOOR HEN NOODZAKELIJKE MINERALEN, MAAR OOK GOUD ROVEN. LANCE BARTON EN ZIJN VRIENDEN ZIJN DE QUARKS ECHTER OP HET SPOOR.

VER BUITEN HET ZONNESTELSEL, IN DE TIJDLOZE TRIFUUNZONE, ZWEEFT EEN RUIMTESTATION VAN DE QUARKS, VANWAARUIT DE GEBEURTENISSEN OP AARDE NAUWLETTEND GEVOLGD WORDEN . . .

36

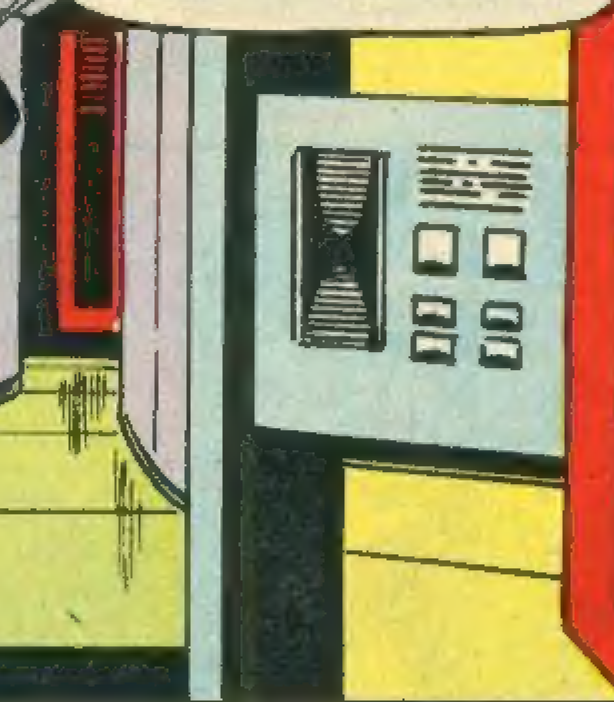

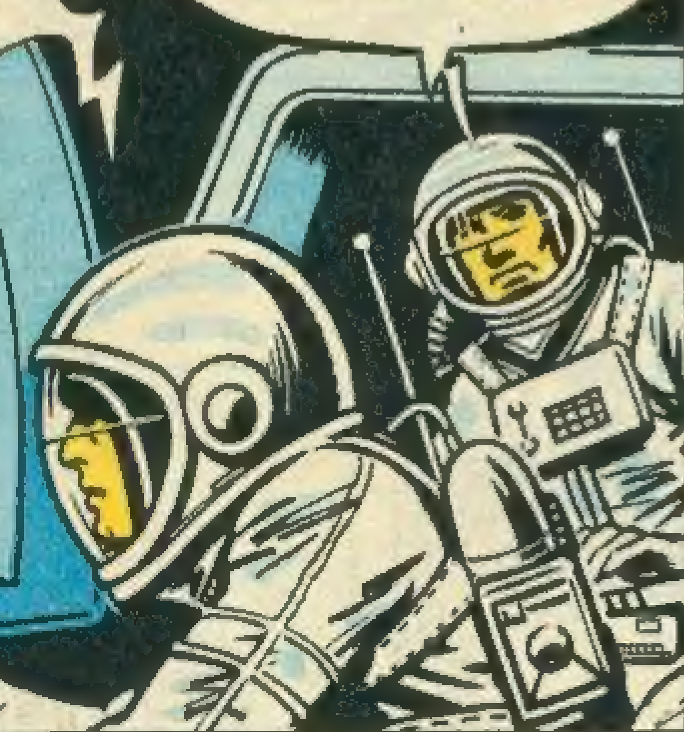
VAN NIMMORAC

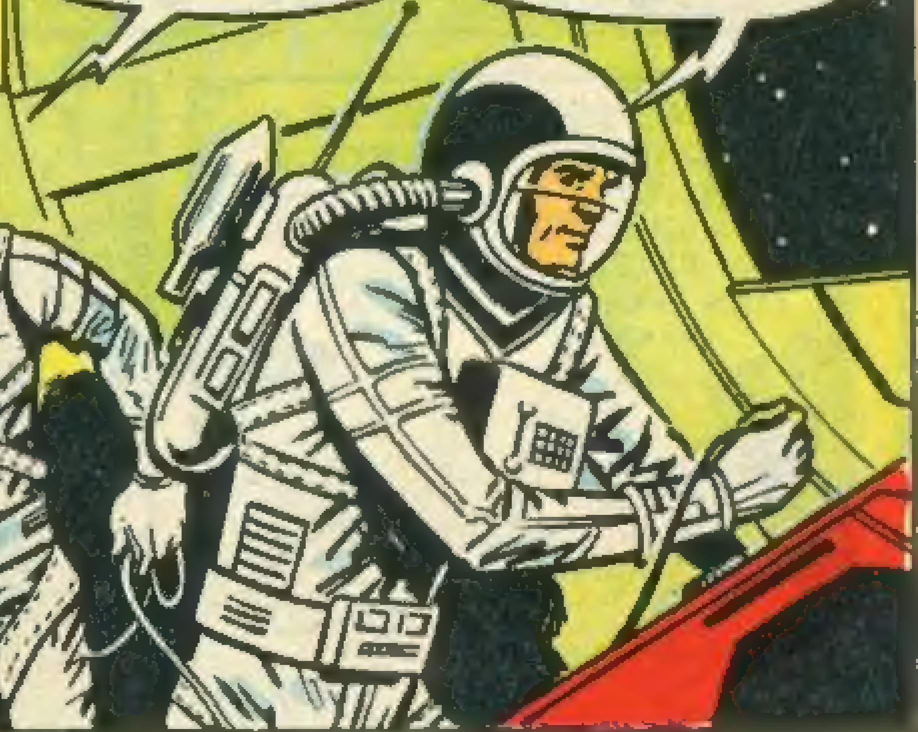
TEKST EN TEKENINGEN:

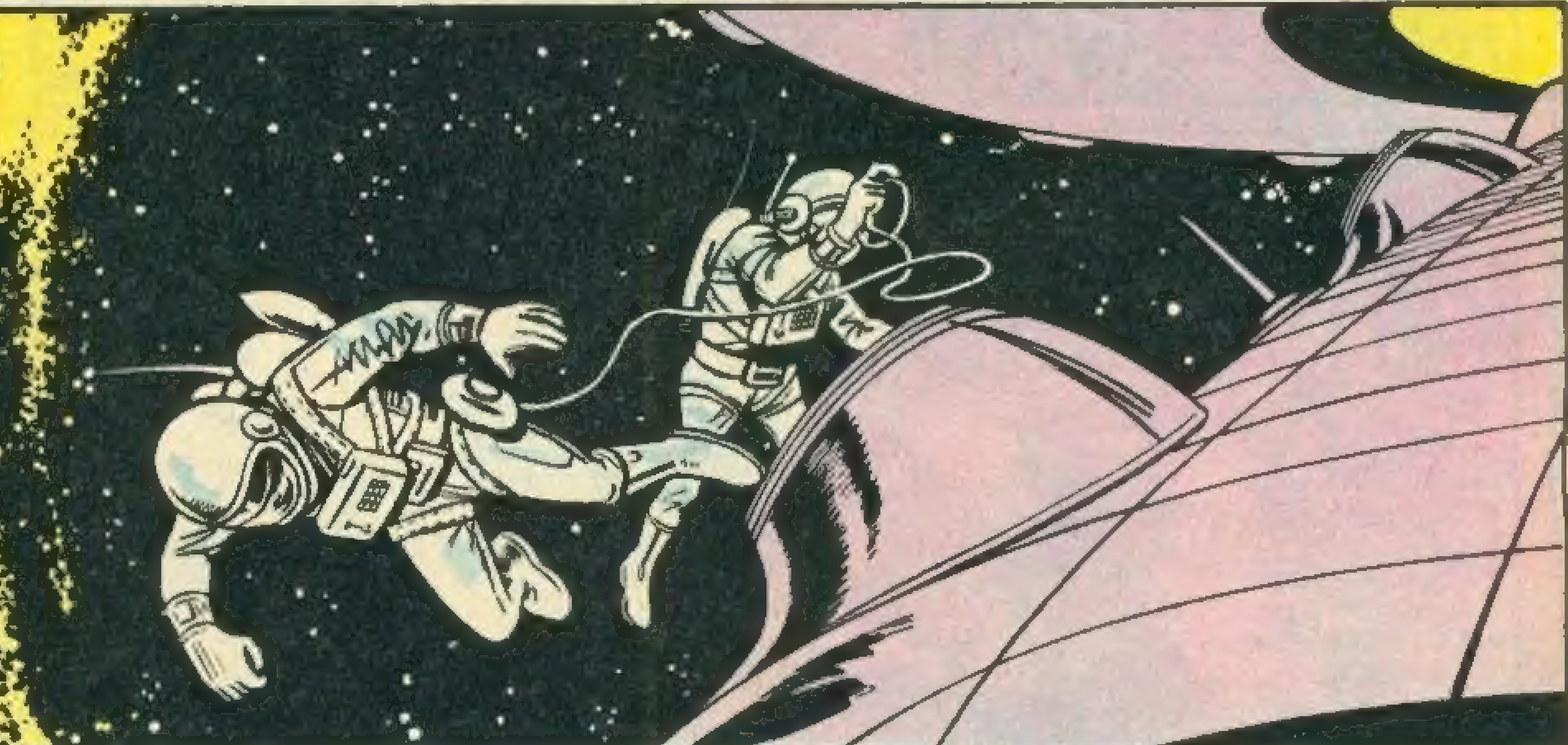

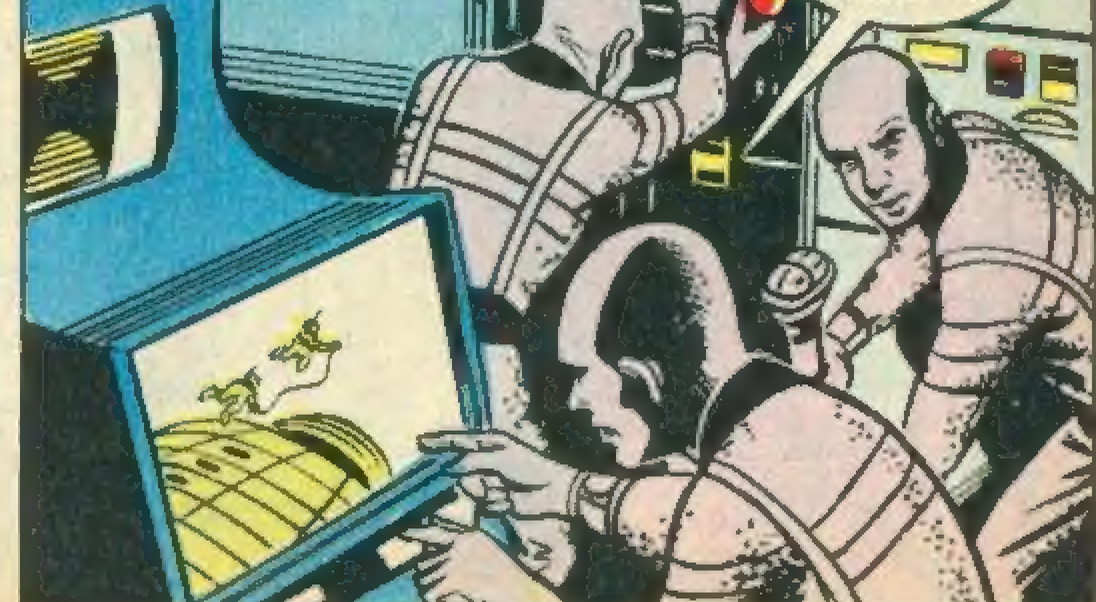

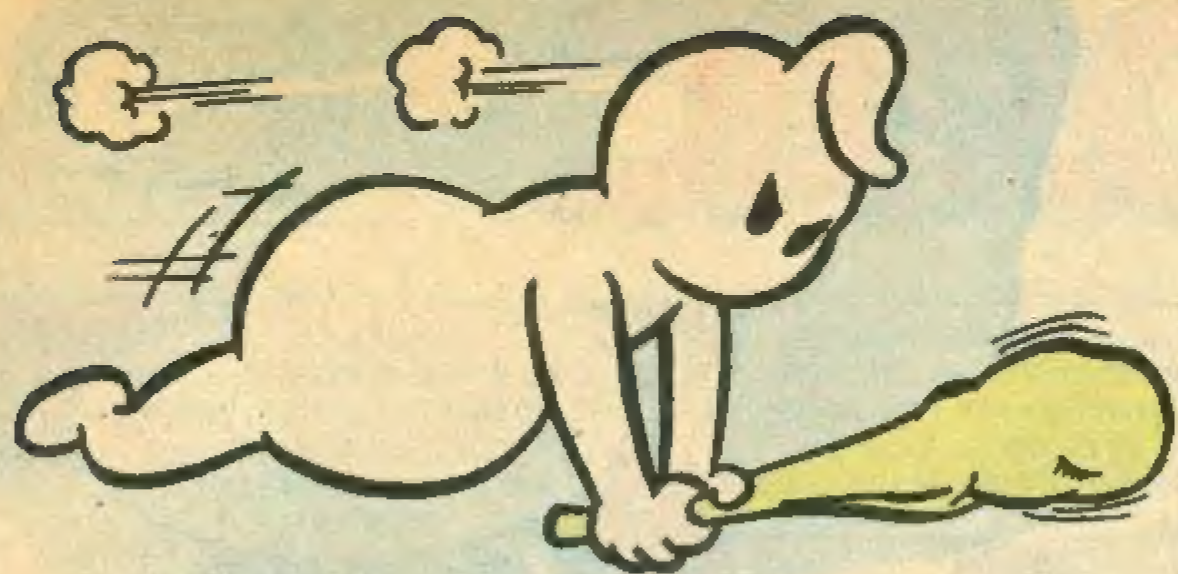

ARTHUR

ARTHUR HEEFT ZO JUIST DE KAPITEIN VAN 'T "SEEPAERT" BIJ KENNIS GEBRACHT.
NEE, NIET DOEN, LAAT ME NOU RUSTIG MEZELF DOOR HET HOOFD SCHIETEN.
TOE NOU, KAPITEIN, NIET ZO MAL. WE KUNNEN ER TOCH OVER PRATEN. HET BLIJFT ONDER ONS.

NOU, VOORUIT MAAR. WE ZOUDEN JUIST NA EEN DOODGEWONE EN STOMVERVELENDE ZEEREIS OVER EEN UURTJE OF WAT DE HAVEN BINNENLOPEN, TOEN...

...ER PLOTSELING, ZO MAAR INEENS, EEN STEL KERELTJES AAN BOORD WAS. ZE HADDEN GEKKE PAKKEN AAN EN ER WAS NIET TE ZIEN WAAR ZE VANDAAN KWAMEN.

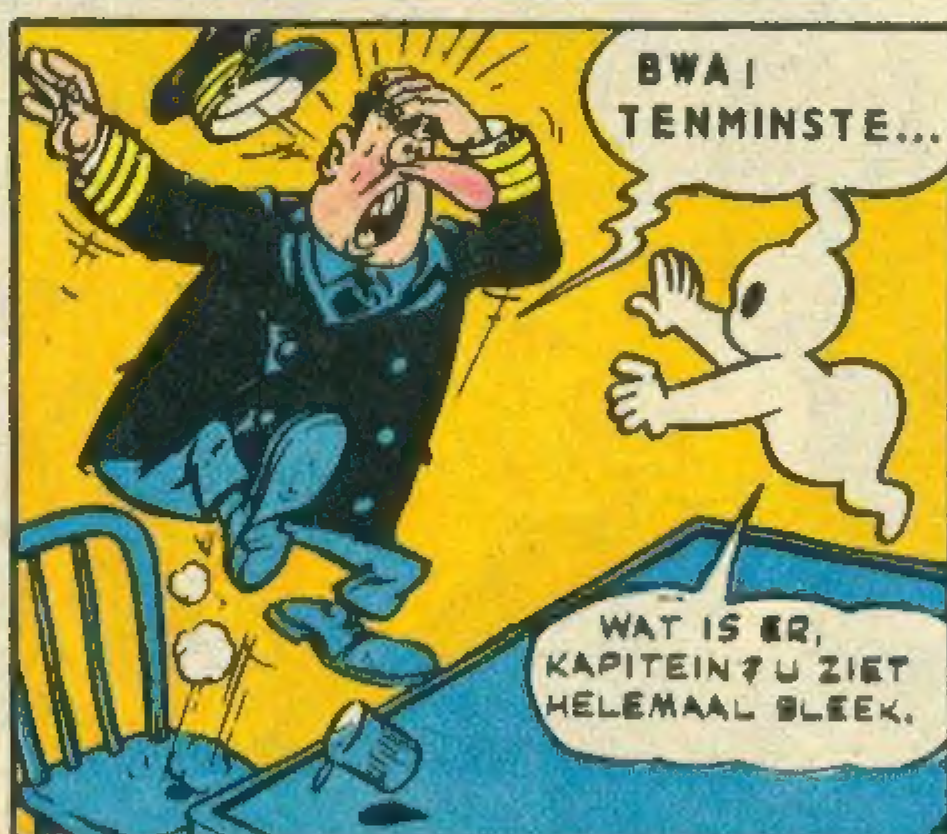
ZE BEGONNEN ZO MAAR IEDEREEN TEGEN HET DEK TE SLAAN, DE EEN NA DE ANDER.

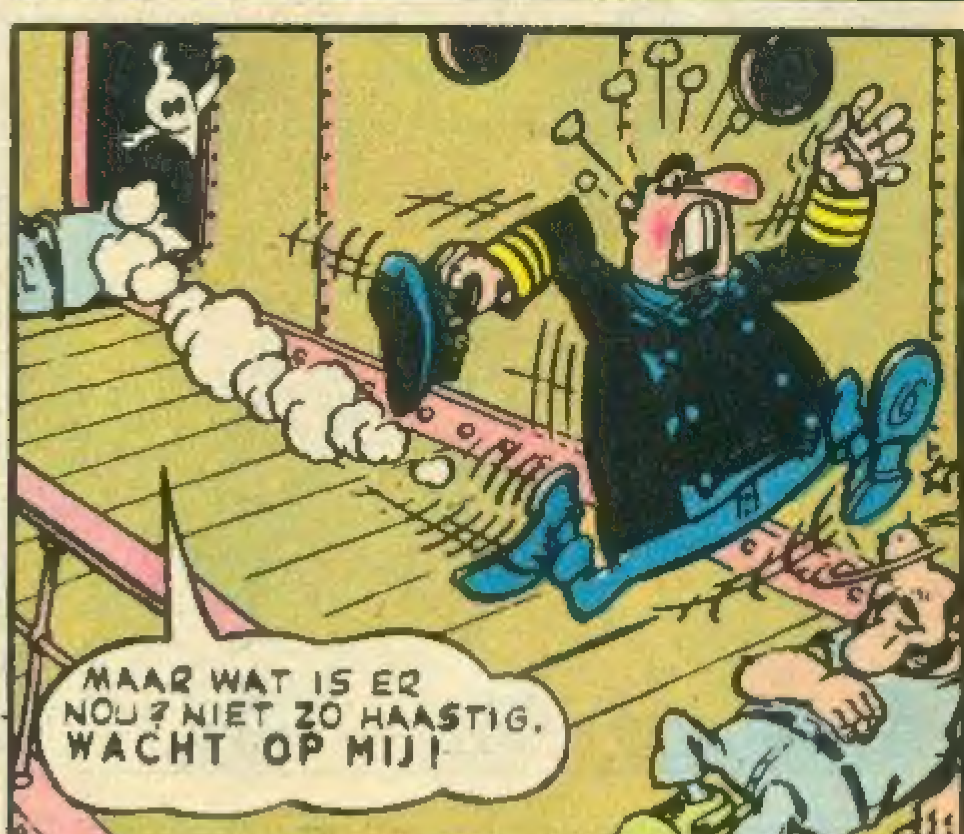
IK WAS TOTAAL OVERROMPELD. IK HAD IETS MOETEN DOEN, MAAR IK KON NIET. DAT WORDT NU MIJN SCHULDCOMPLEX. MAAR HET WAS ZO PLOTS... ZO INEENS.
EN TOEN?

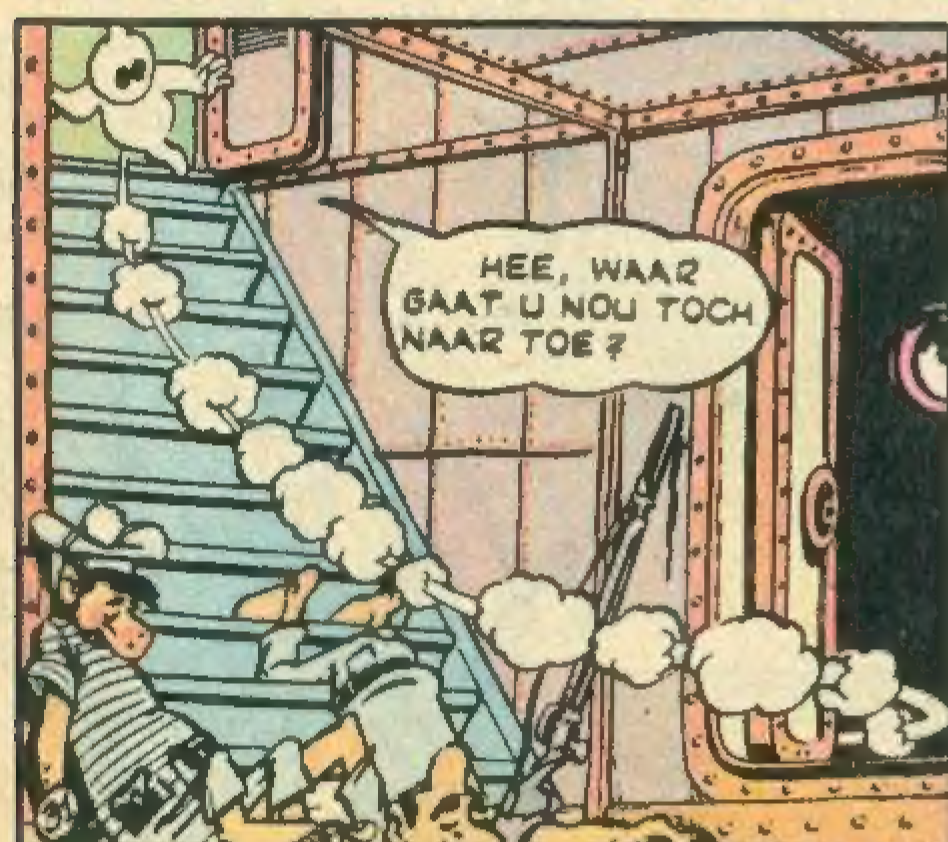
VERDER? WAT KWAMEN DIE KERELTJES HIER ZOEKEN?
IK WEET HET NIET. GEEN FLAUW IDEE.

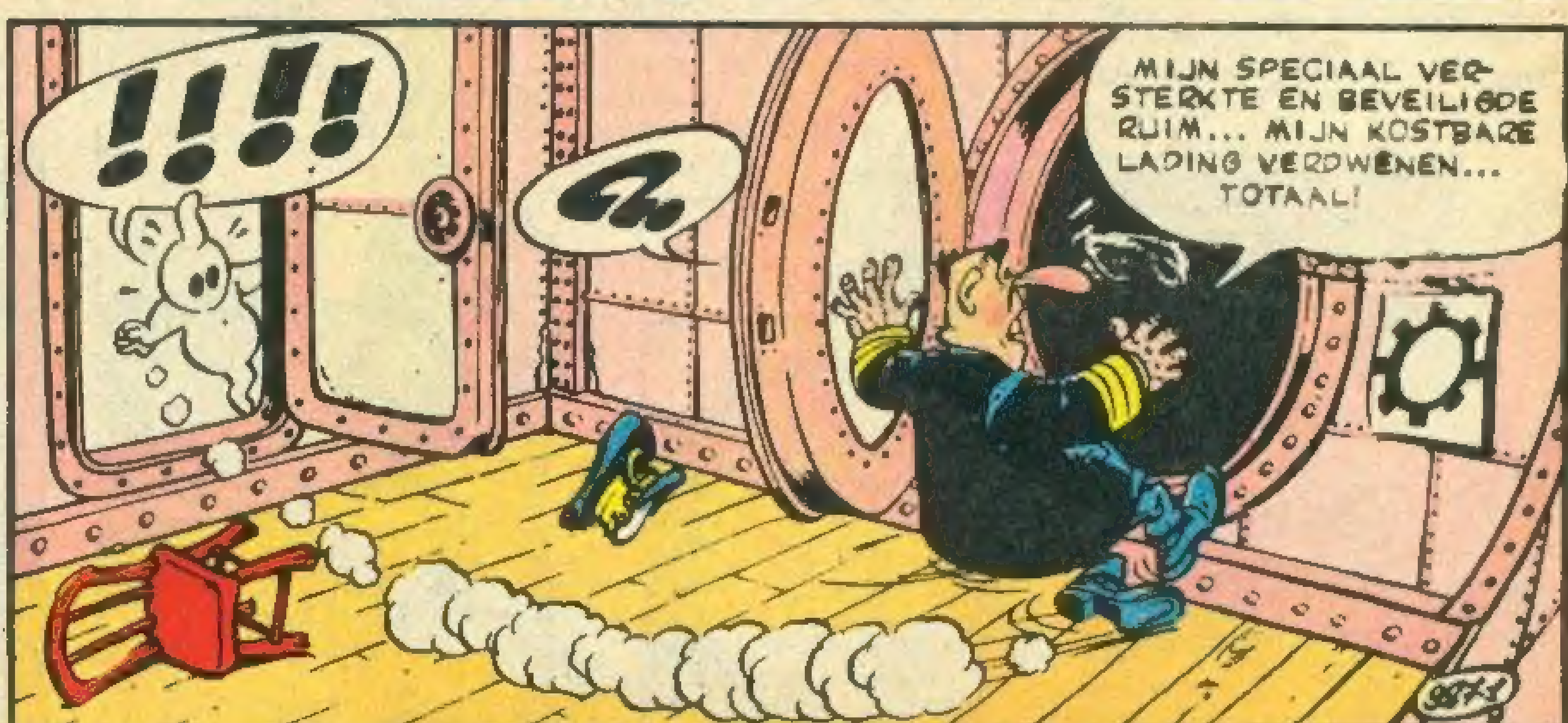
BWA! TENMINSTE...
WAT IS ER, KAPITEIN? U ZIET HELEMAAL BLEEK.

MAAR WAT IS ER NOU? NIET ZO HAASTIG. WACHT OP MIJ!

HEE, WAAR GAAT U NOU TOCH NAAR TOE?

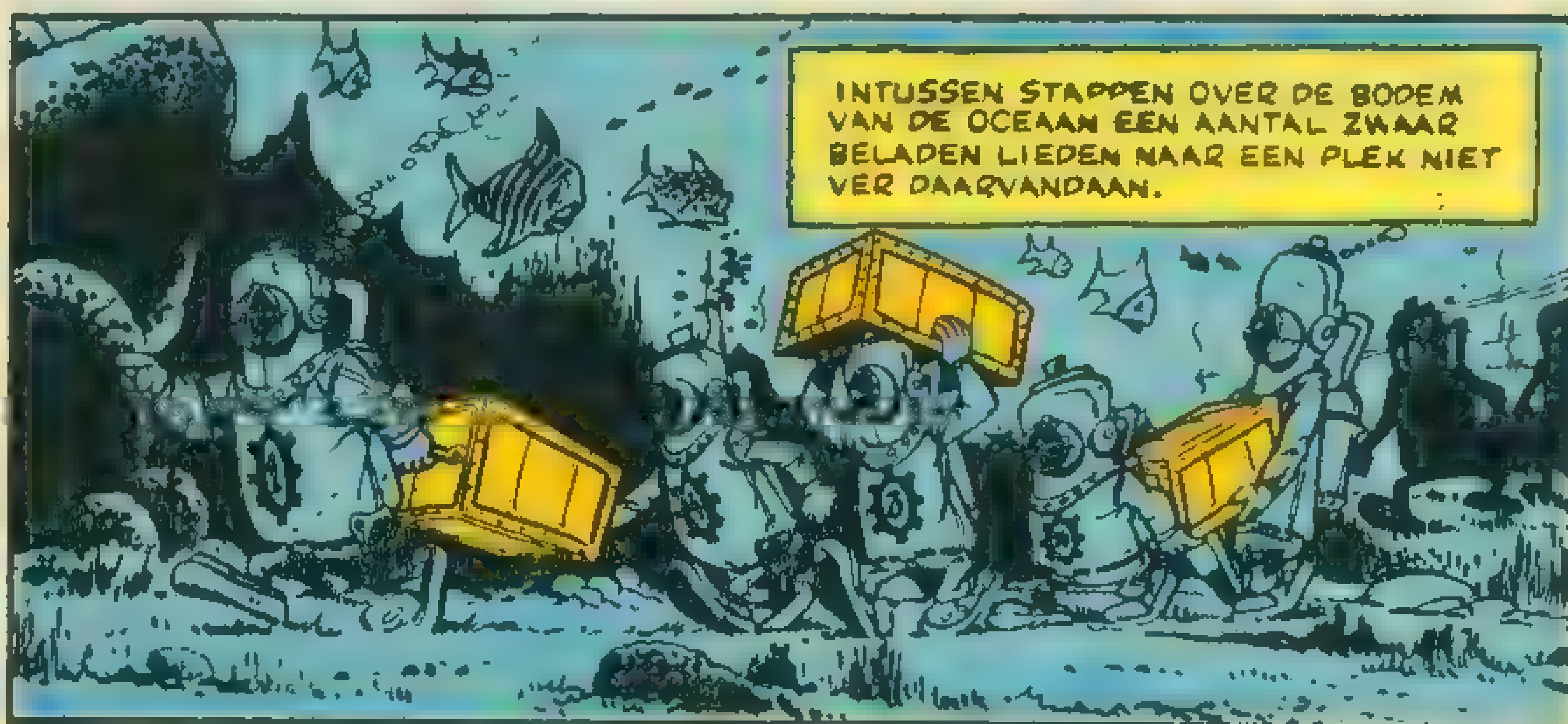

!!!!
MIJN SPECIAAL VERSTERKTE EN BEVEILIGDE RUIM... MIJN KOSTBARE LADING VERDWENEN... TOTAAL!

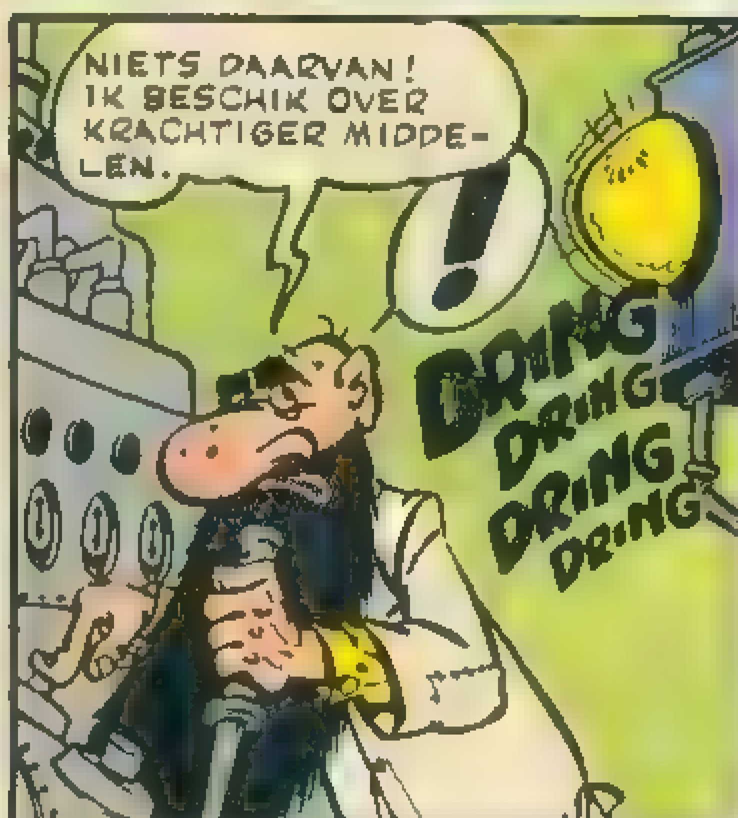
EN DE RADDRAAIERS

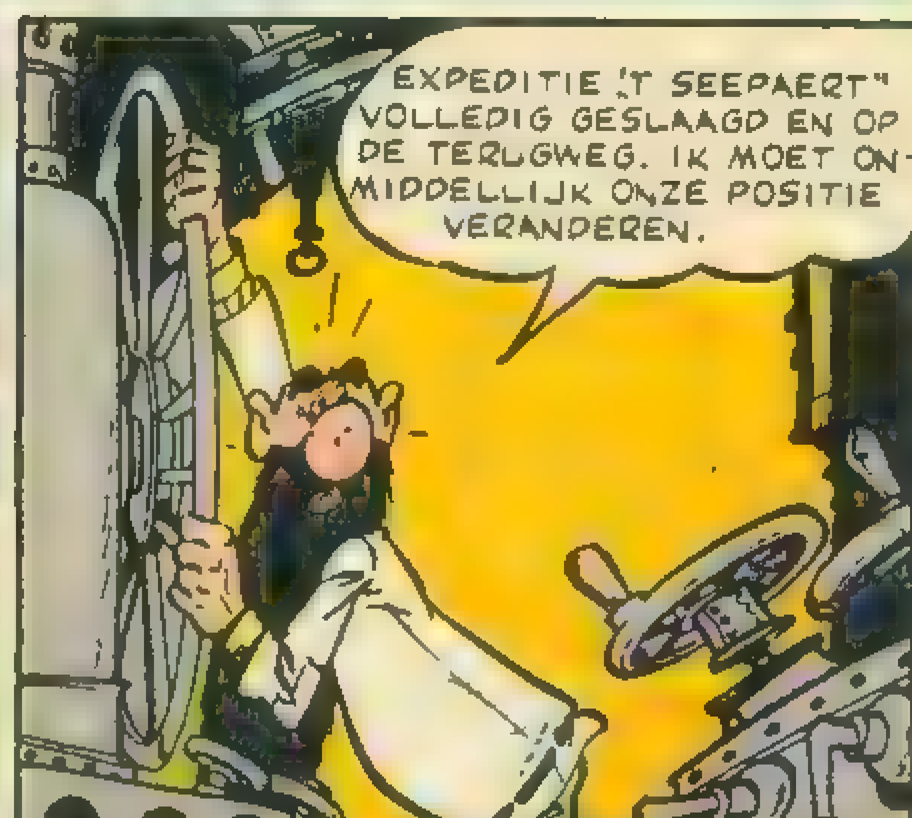

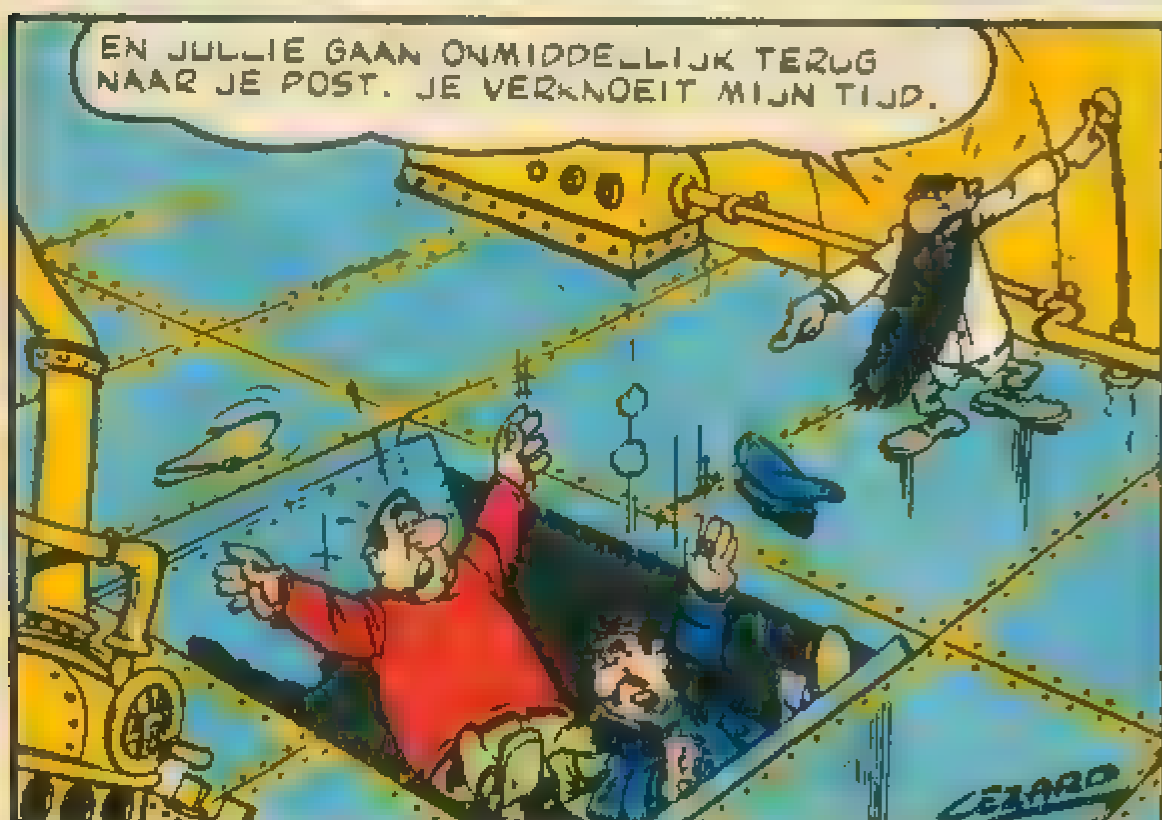

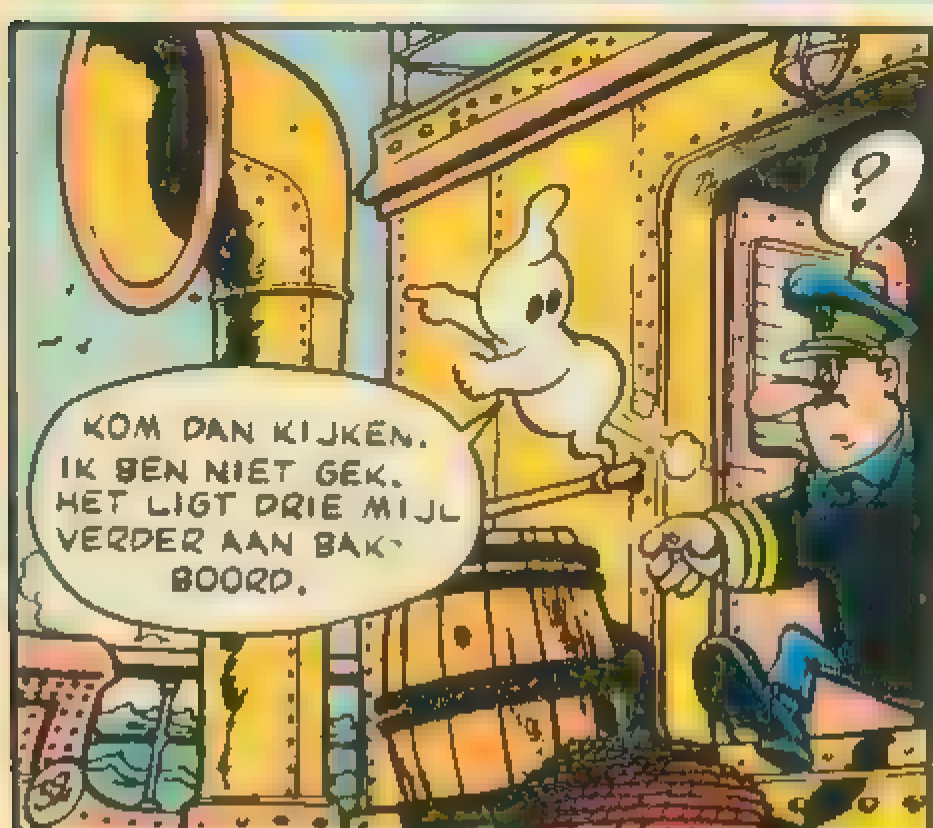

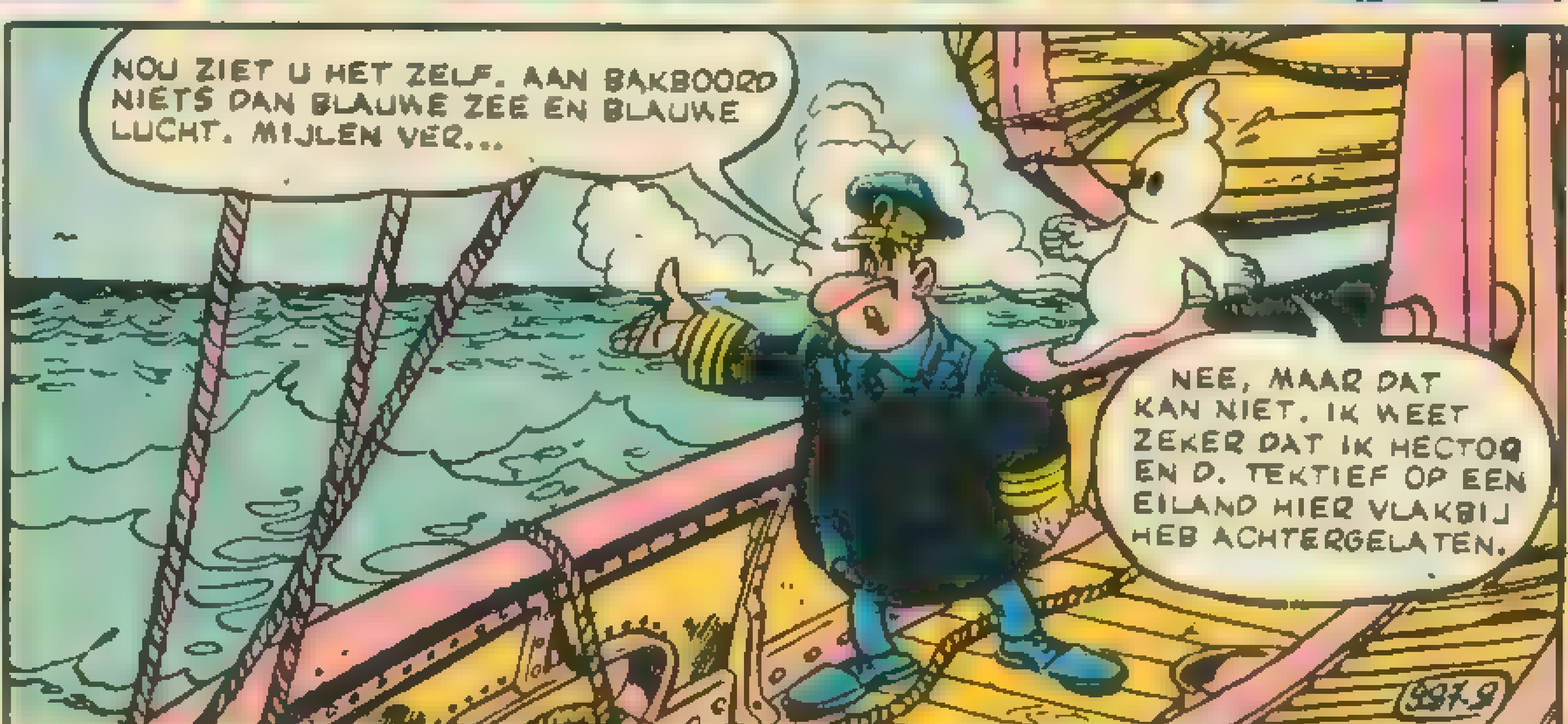

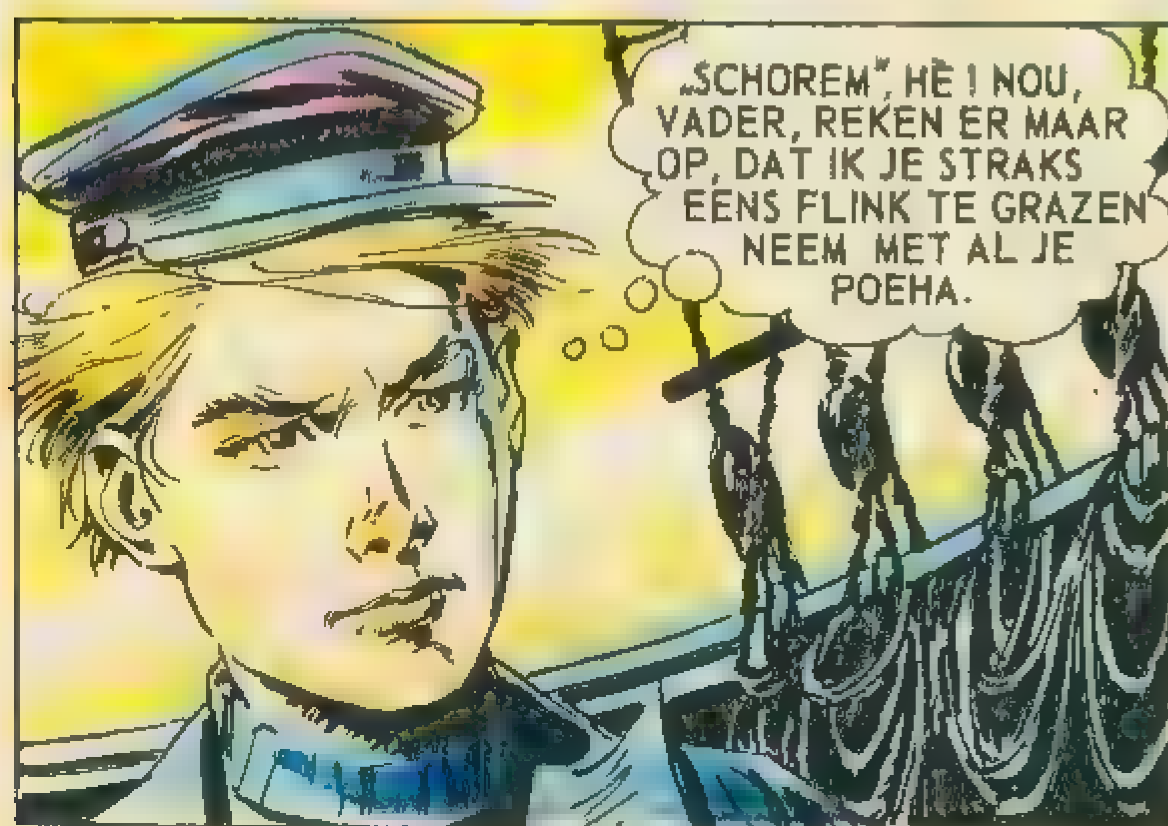

DE AVONTUREN VAN
Jan en
Julie en
Pelorus Jack

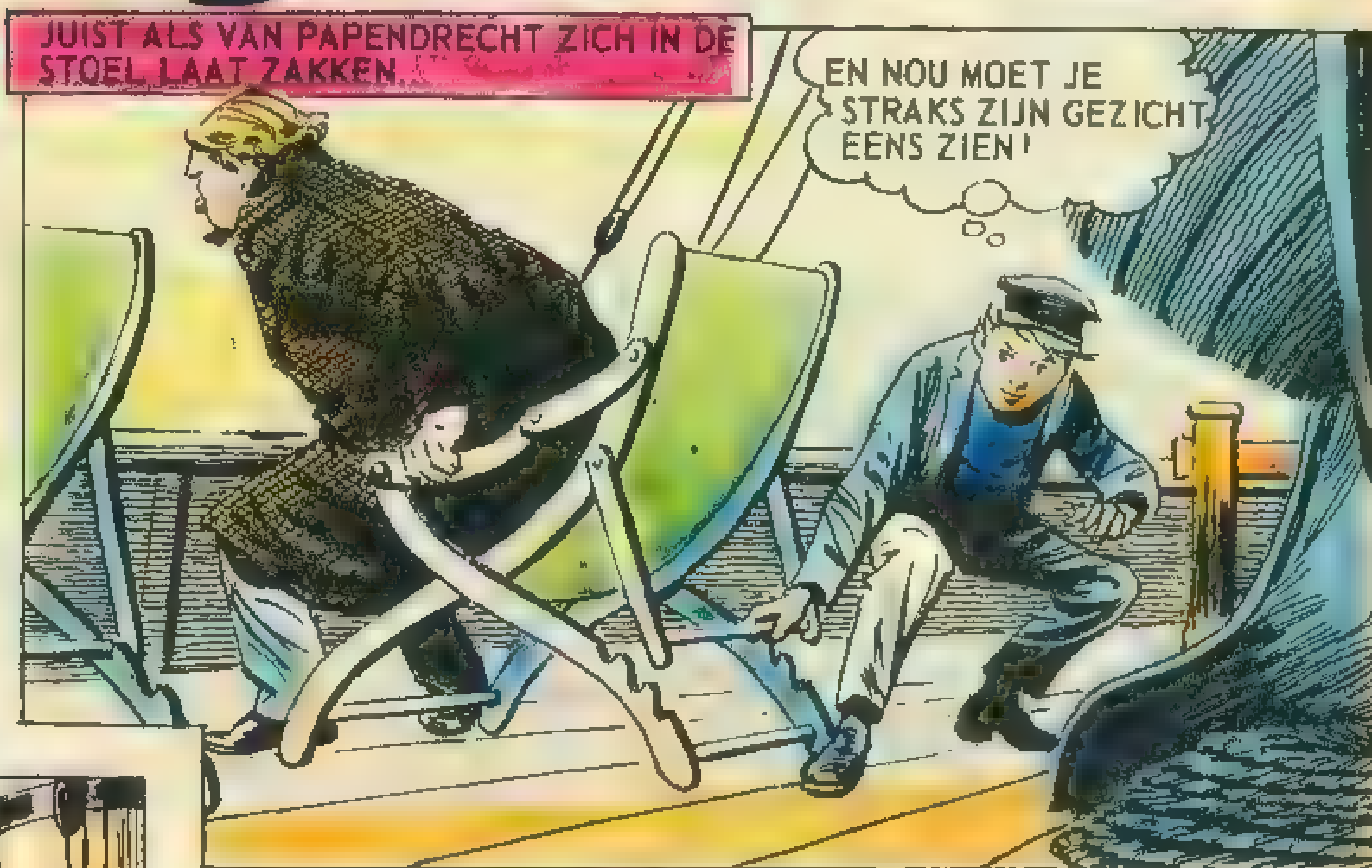

IN HET JAAR 1880 VERTREKT DE BRIK „LEYDEN" UIT ROTTERDAM...
WAT DOEN DIE ACHTERBUURT-KINDEREN HIER AAN BOORD?
ZE ZIJN OP WEG NAAR HUN OUDERS, DIE AL ENIGE TIJD GELEDEN NAAR NIEUW ZEELAND GE-EMIGREERD ZIJN.

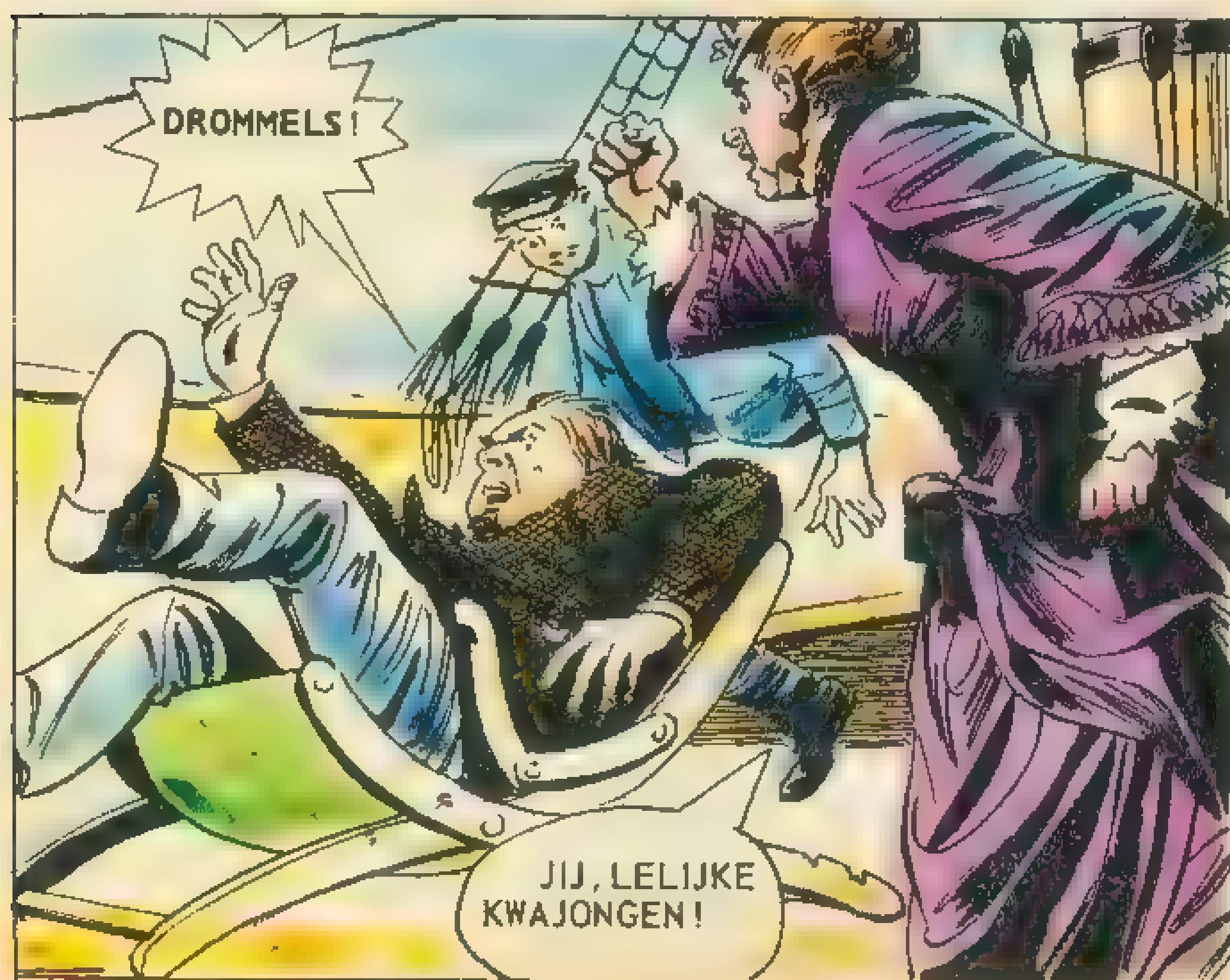

IK SNAP NIET, DAT DE KAPITEIN MENSEN VAN DERGELIJK ALLOOI OP ZIJN SCHIP TOELAAT.
ACH, ZE ZULLEN WEL BENEDENDEKS MOETEN BLIJVEN.

WAT EEN ONUIT-STAANBAAR VER-WAANDE LUI, ZEG.

KOM, LIEVE, TREK JE MAAR NIETS AAN VAN DAT SCHOREM. WE GAAN HIER ZITTEN.

„SCHOREM", HÈ! NOU, VADER, REKEN ER MAAR OP, DAT IK JE STRAKS EENS FLINK TE GRAZEN NEEM MET AL JE POEHA.

JUIST ALS VAN PAPENDRECHT ZICH IN DE STOEL LAAT ZAKKEN...
EN NOU MOET JE STRAKS ZIJN GEZICHT EENS ZIEN!

DROMMELS!
JIJ, LELIJKE KWAJONGEN!

ENIGE DAGEN LATER...
WEER DIE AAP VAN EEN JONGEN! HET WORDT DE HOOGSTE TIJD DAT HIJ EEN LESJE KRIJGT.

IK VERBERG MIJN GOUDEN HORLOGE EN DAN ZEG IK, DAT HIJ HET GESTOLEN HEEFT.

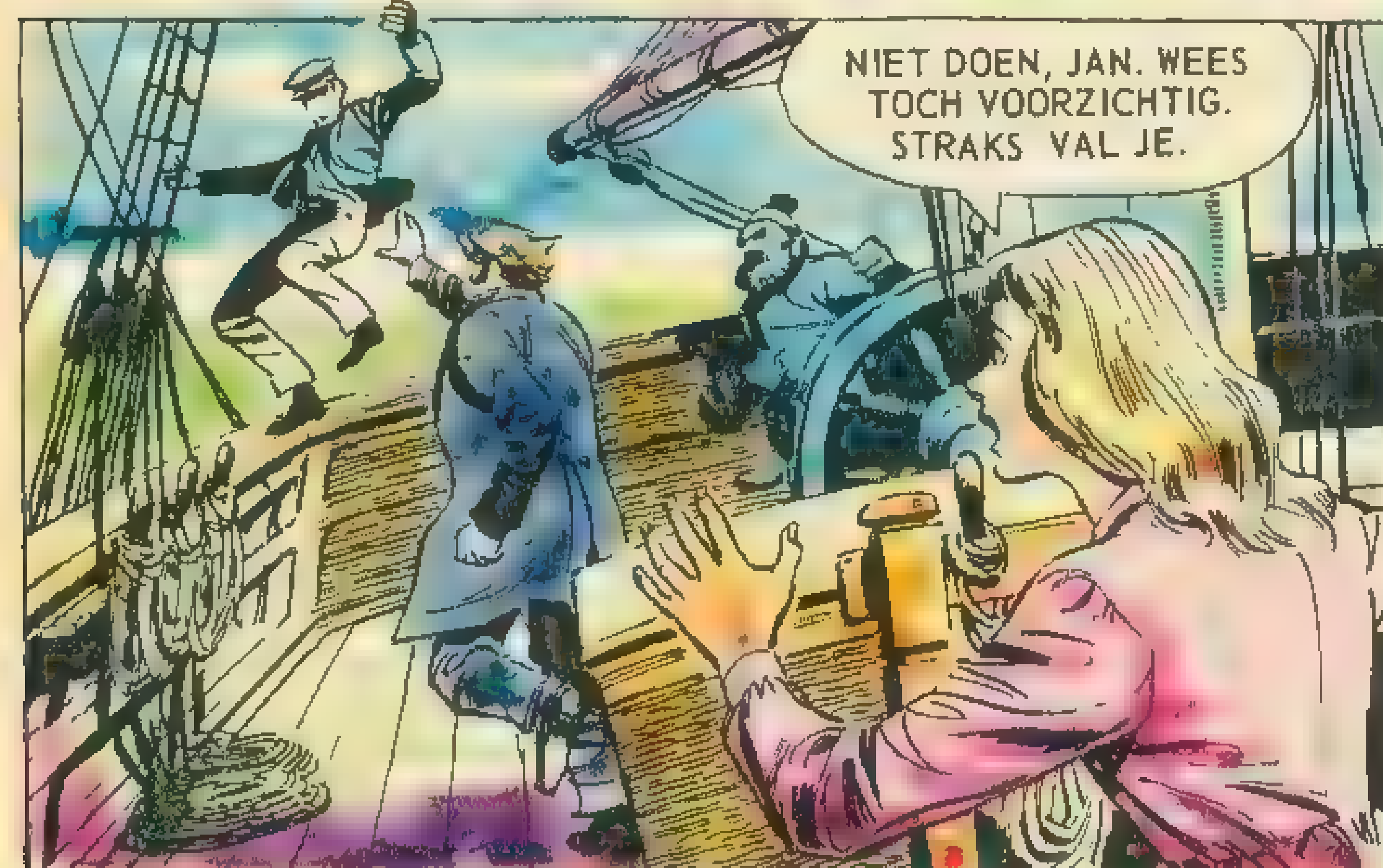

IK HANG HET HORLOGE DOOR DE PATRIJSPOORT BUITENBOORD. ALS ZE GAAN ZOEKEN, VINDEN ZE HET DAAR NOOIT.

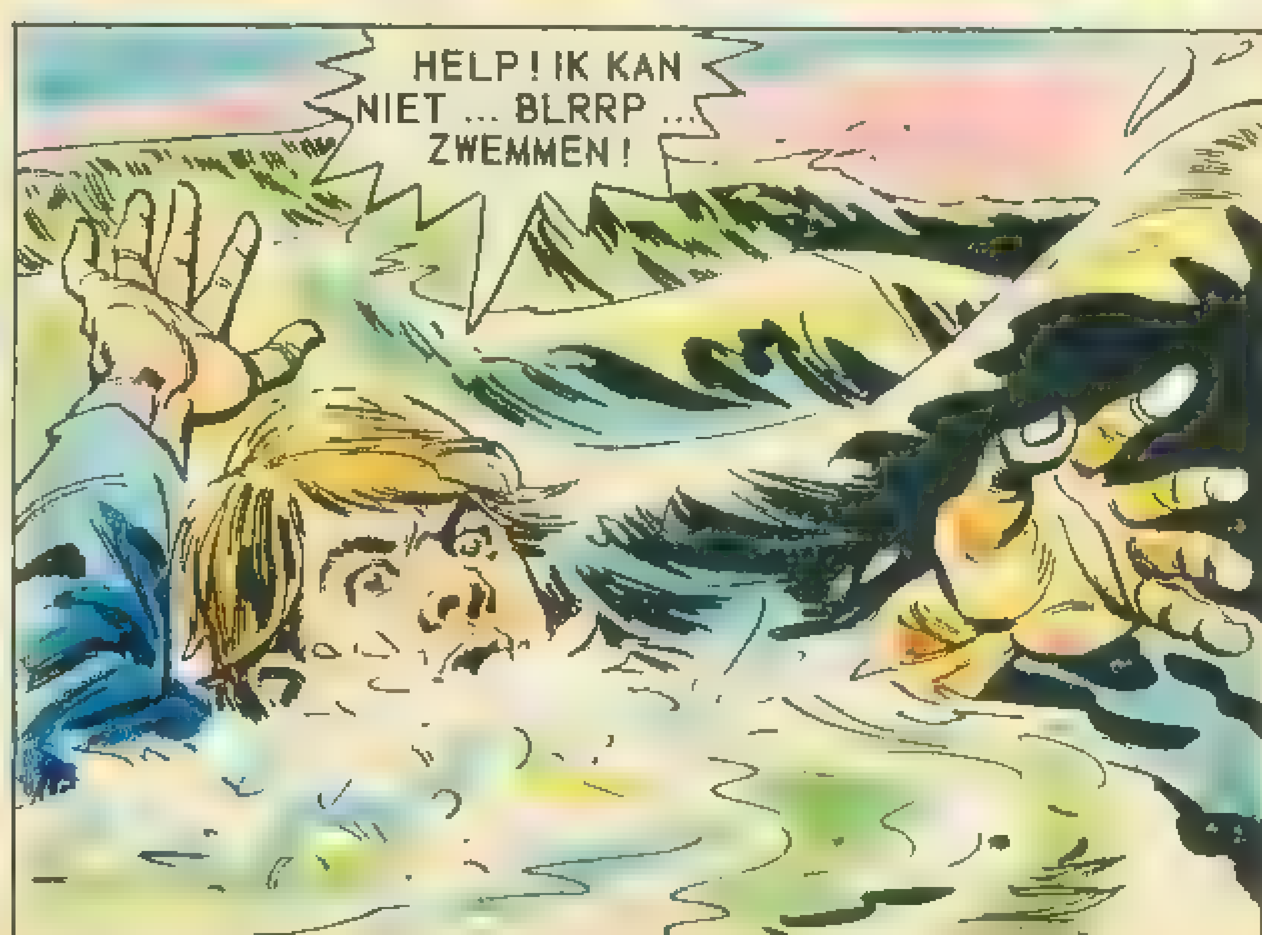

ALS VAN PAPENDRECHT AAN BOORD KOMT, STAAT IEDEREEN NAAR DE ZEE TE KIJKEN.
AHOY! DAAR IS PELORUS JACK WEER, JONGENS!
HIJ KOMT VOOR ONS UIT ZWEMMEN OM ONS VEILIG TUSSEN DE KLIPPEN DOOR TE LOODSEN. DAT DOET HIJ AL TIEN JAAR LANG.

MIJN GOUDEN HORLOGE. HET IS WEG!

JIJ HEBT HET! JIJ HEBT HET GEROLD, TERWIJL WE NAAR DE DOLFIJN STONDEN TE KIJKEN!

HOUD DE DIEF!

NIET DOEN, JAN. WEES TOCH VOORZICHTIG. STRAKS VAL JE.

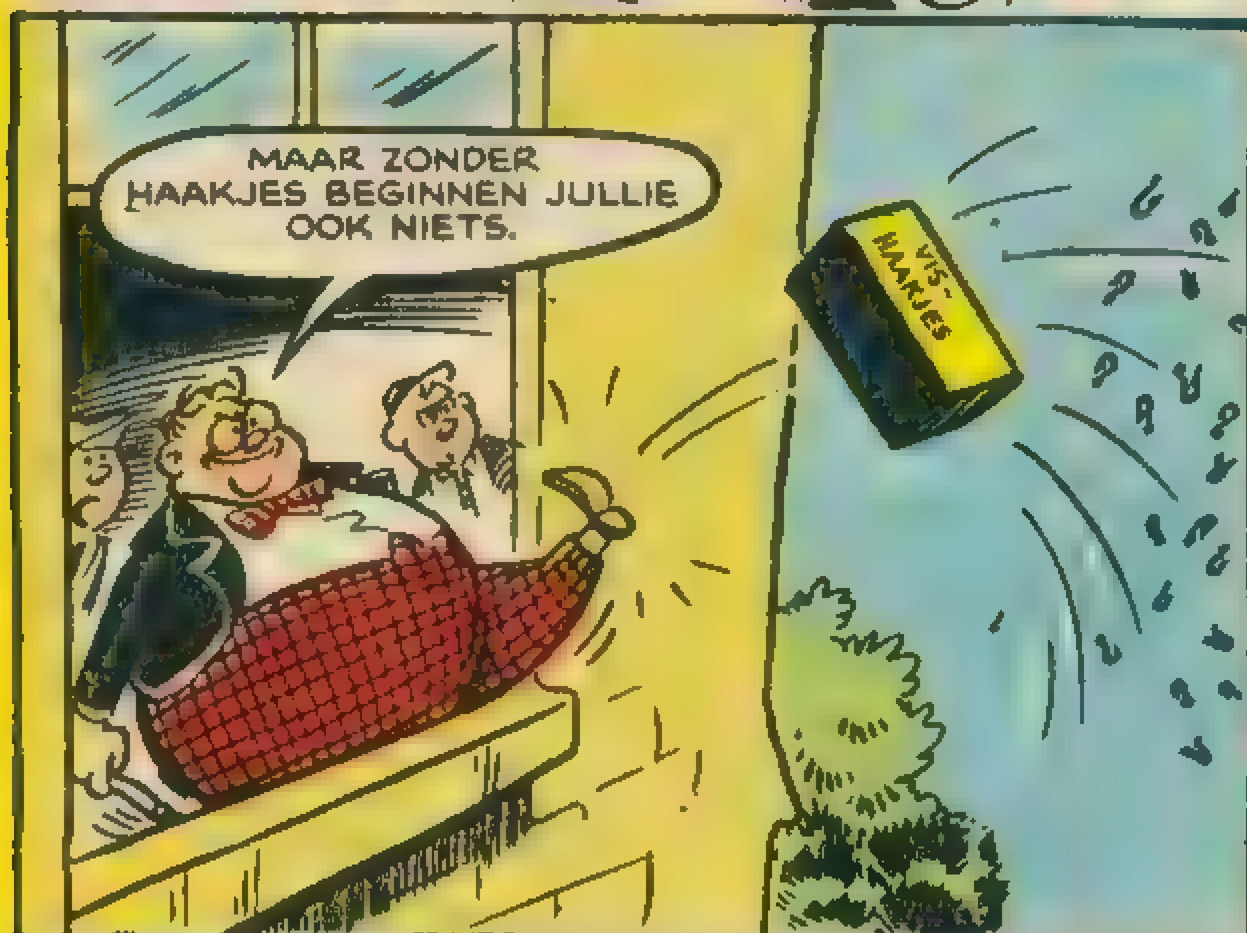

HELP! IK KAN NIET ... BLRRP ... ZWEMMEN!

Billie Turf *het dikste studentje ter wereld*

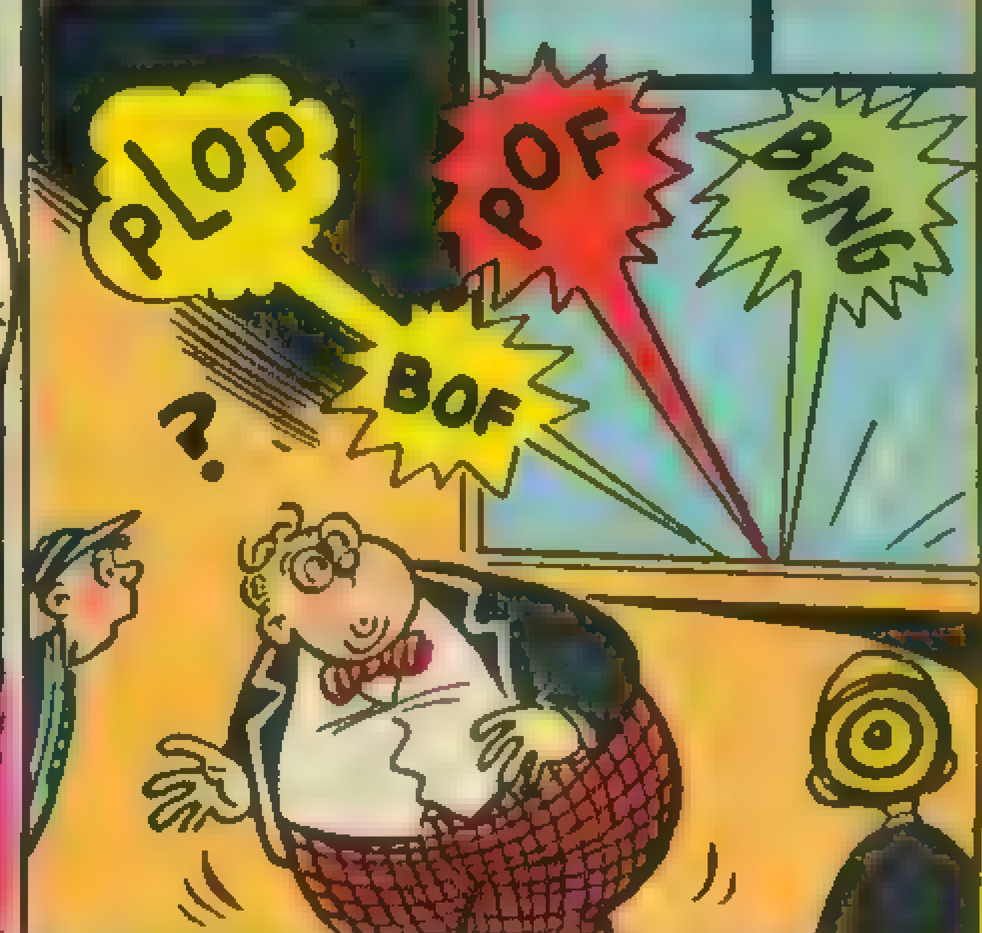

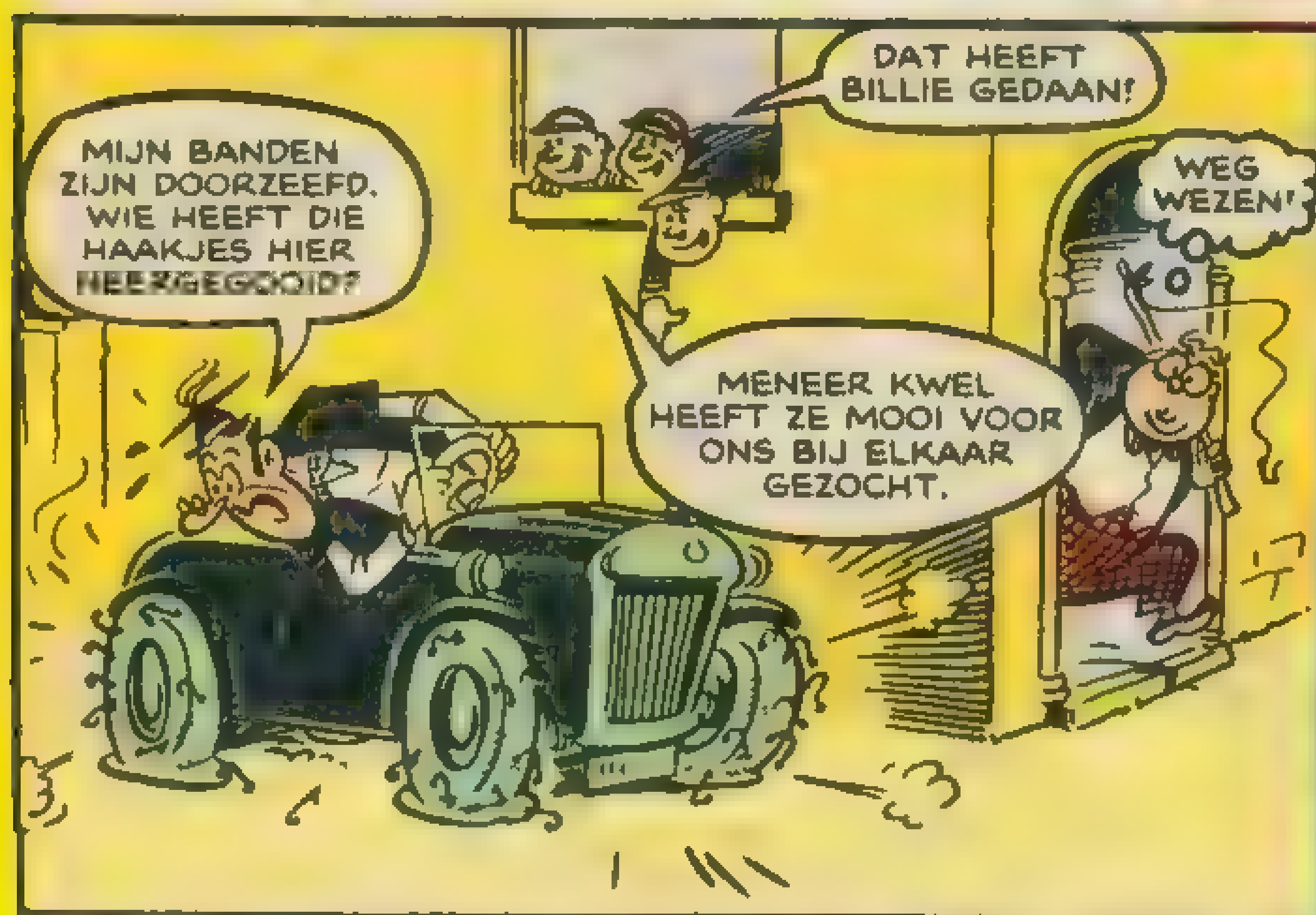

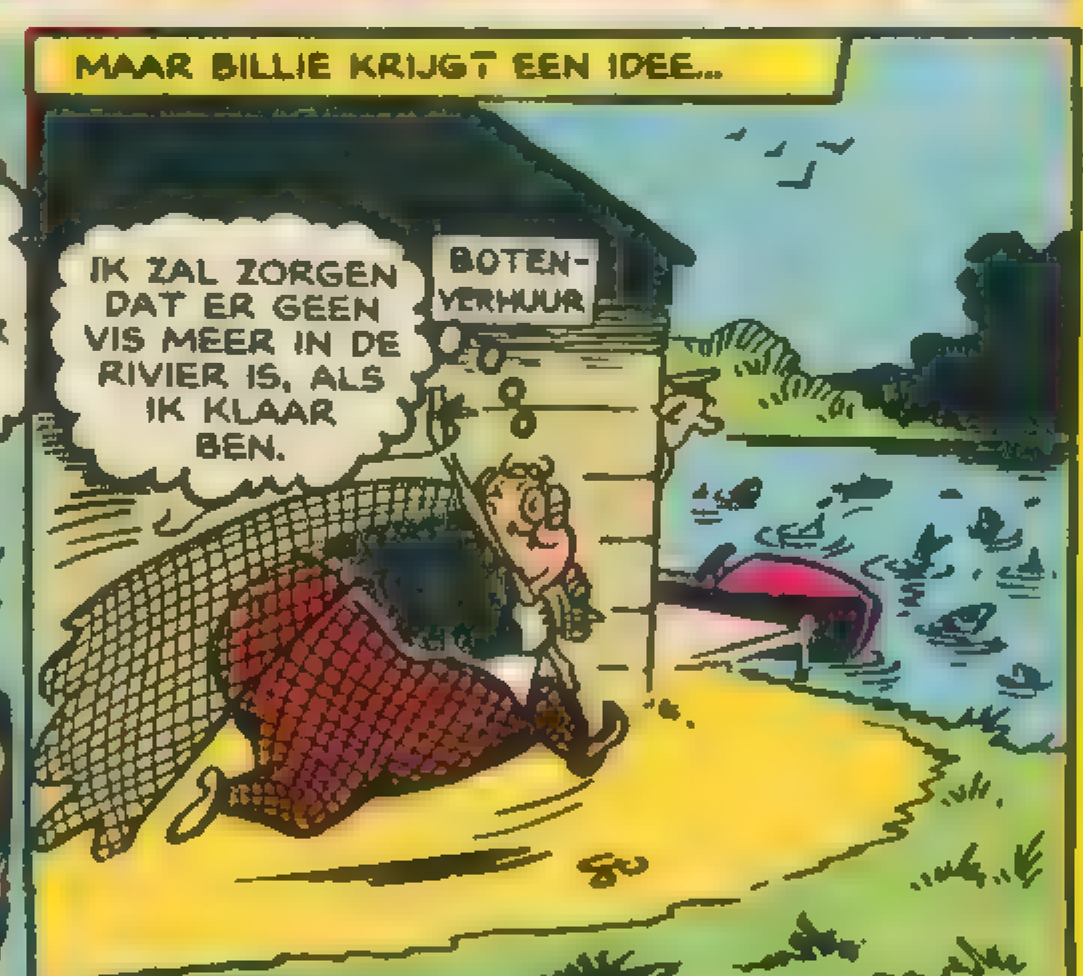

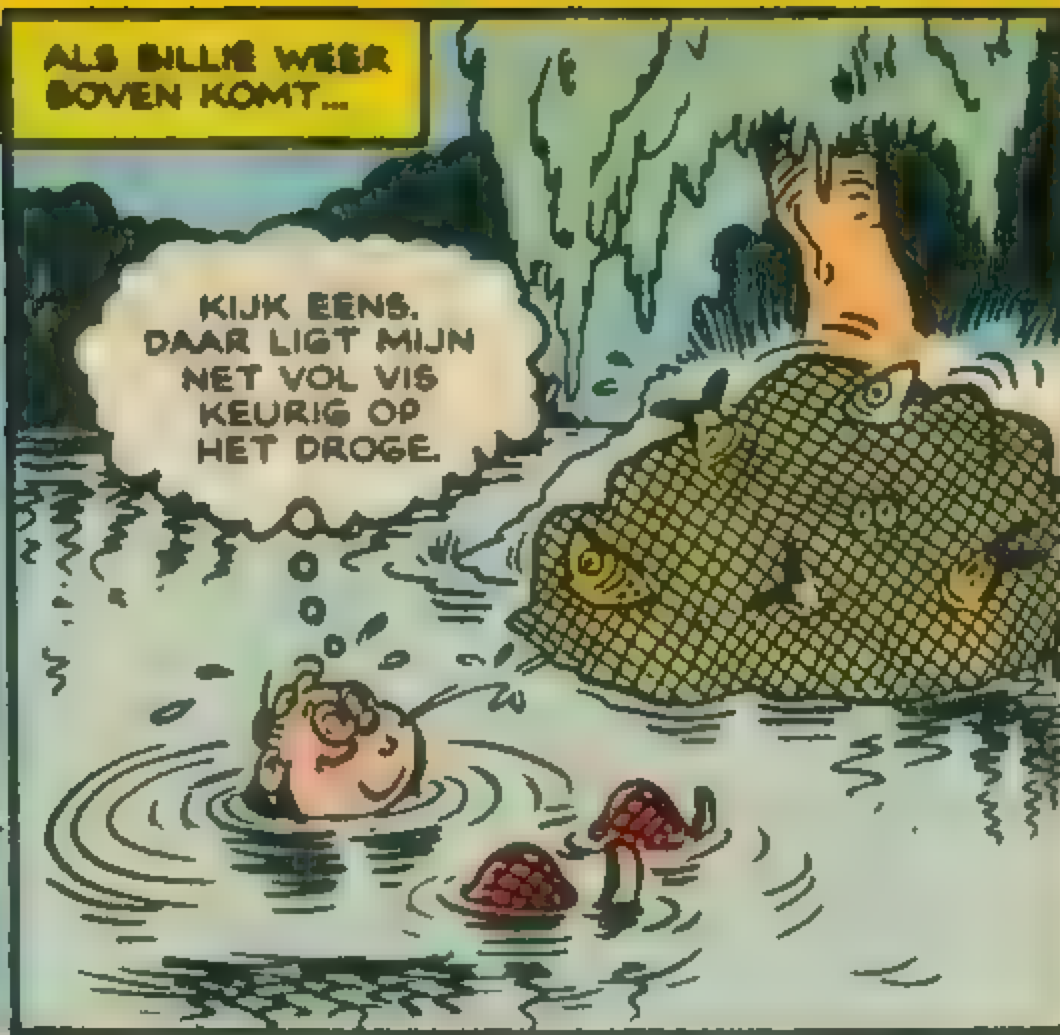

PLONS!

ALS BILLIE WEER BOVEN KOMT...
KIJK EENS. DAAR LIGT MIJN NET VOL VIS KEURIG OP HET DROGE.

IK DENK DAT IK NU ALLE VISSEN VAN DE RIVIER TE PAKKEN HEB. DE ANDEREN ZULLEN NIET VEEL VANGEN.

MAAR BILLIE KRIJGT EERST NOG EEN STOMP OP ZIJN NEUS.
ZEG, HAD JE ME NIET KUNNEN VERTELLEN WAT JE MET DAT NET VAN PLAN WAS, EZEL!

NOU JA, DAT MOET IK MAAR OVERHEBBEN VOOR DIE ZILVEREN BEKER, WANT DIE WIN IK VAST EN ZEKER. IK STOP MIJN VISSEN ZOLANG HIERIN. STRAKS DOE IK NET OF IK ZE MET MIJN HENGEL GEVANGEN HEB.

EEN HALF UUR LATER MAAKT DE PORTIER ZIJN DAGELIJKSE WANDELINGETJE LANGS DE RIVIER.
WAAR BLIJFT IEDEREEN TOCH? DOEN ZE NIET MEE AAN DE HENGELWEDSTRIJD?

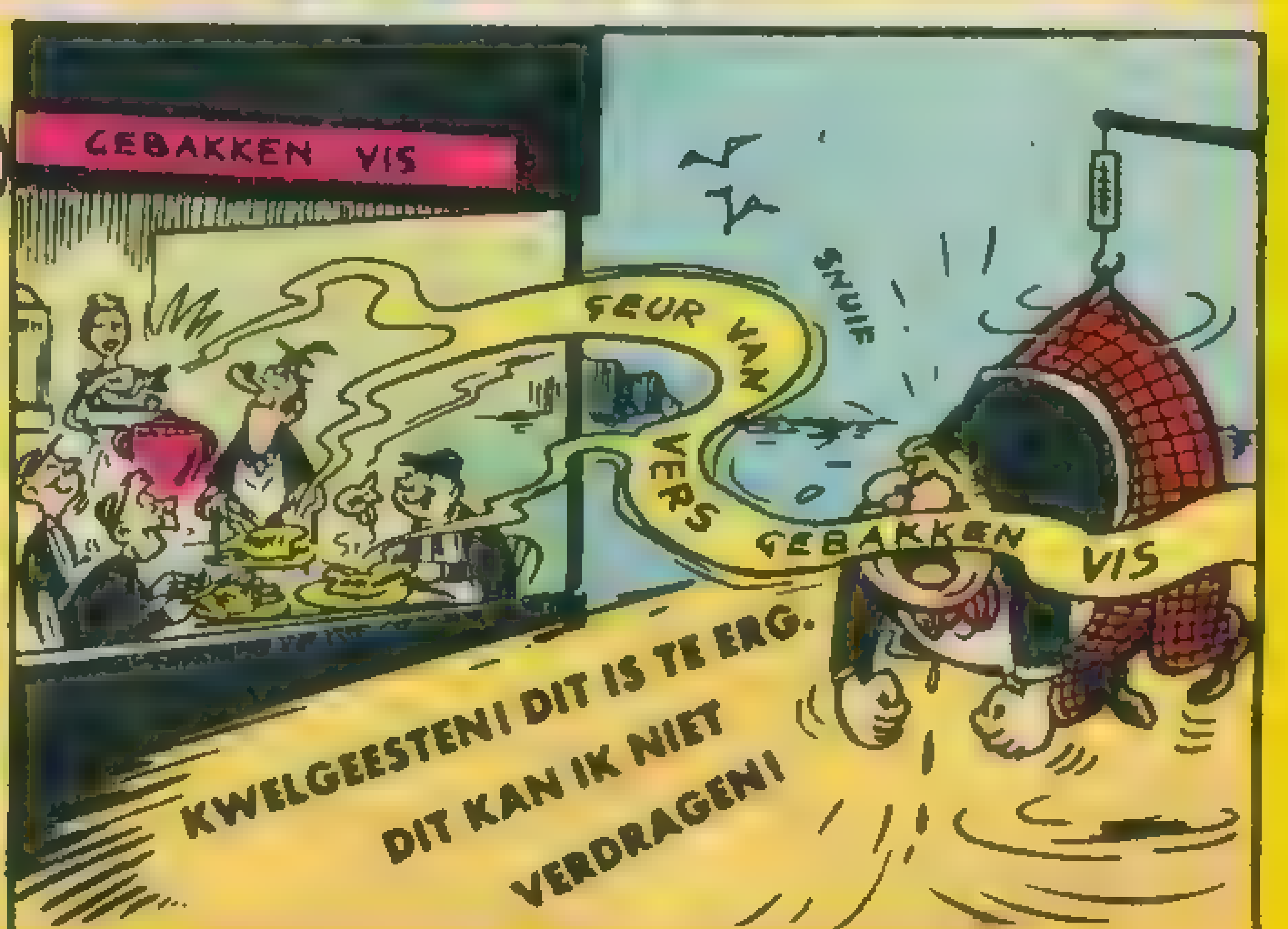

ER WORDT NIET IN DE RIVIER GEVIST. ZE ZIJN ALLEMAAL NAAR ZEE. HET IS EEN ZEEHENGELWEDSTRIJD. ALS JE INLICHTINGEN BIJ MENEER KWEL WAS GAAN VRAGEN, HAD JE DAT GEWETEN.
NEE TOCH!
HOERA, WE ZIJN VRIJ.

MISSCHIEN BEN IK NOG OP TIJD, ALS IK VOORTMAAK.
NAAR HET STRAND 10 KILOMETER

LATER.
HENGELWEDSTRIJD
WAAR HEB JIJ GEZETEN, BILLIE?
IK BEN EVEN BUITEN DE KUST AAN HET VISSEN GEWEEST IN HET JACHT VAN MIJN VADER.

HIER IS... HEE, WAAR IS DE REST?
HOE KRIJG JE HET VOOR ELKAAR? JE HEBT EEN RIETVOORN GEVANGEN IN VOLLE ZEE.

HANG DIE DIKZAK HIER MAAR ZOLANG OP.
GOED, MENEER.

GEBAKKEN VIS
SNUIF
GEUR VAN VERS GEBAKKEN VIS
KWELGEESTEN! DIT IS TE ERG. DIT KAN IK NIET VERDRAGEN!

DE NATUUR IN NOVEMBER

In november maakt de nachtvorst een einde aan de allerlaatste herfstbloemen. Insekten en andere kleine dieren hebben een goed heenkomen gezocht in een holletje van mos of bladeren om de winter door te kunnen komen.

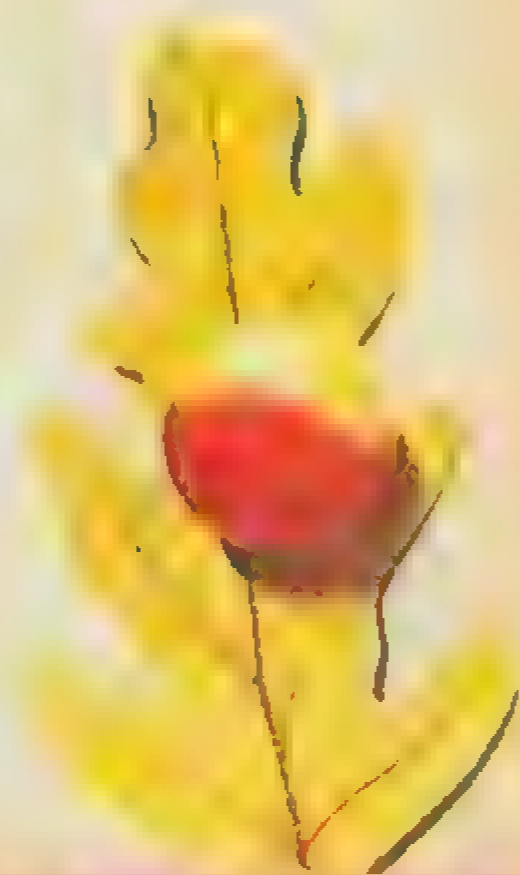
REEËN

Nu de meeste bladeren van de bomen zijn gevallen, zien bos en hei er wat kaler uit. Het grotere wild, zoals herten en zwijnen, kan zich niet meer zo makkelijk achter struiken en bomen verstoppen. Vooral op voederplaatsen zijn de dieren nu makkelijk waar te nemen, want hun natuurlijke voedsel begint al wat schaarser te worden. Het is ook de tijd van de paddestoelen. In parken en tuinen staan ze in heksenkringen bijeen. Hieronder staat zo'n kring afgebeeld van de weidekringzwam. Op afgestorven takken en boomstammen vind je allerlei soorten „elfenbankjes", zoals de zeldzame vogelnestzwam en de oesterzwam. De eikegalwesp legt zijn eitjes in eikebladeren. Rond het eitje groeit een vaak mooi gekleurde bal, een galappel, waaruit later het jonge diertje te voorschijn komt.

HEKSENKRING VAN WEIDEKRINGZWAMMETJES

De ekster blijft hier ook 's winters. Het is een prachtig getekende zwart-witte vogel, die opvalt door zijn enorme staart. Hij is verwant aan de kauwen en kraaien en zijn karakter is dan ook niet al te fraai. Hij is een doortrapte dief, die het vooral gemunt heeft op glinsterende voorwerpen, die hij meesleept naar zijn nest. Zijn zwarte veren hebben een opvallend mooie groen-blauwe glans.

De meeste rupsen proberen als pop de winter veilig door te komen, maar als straks de lente aanbreekt, komen ze waarschijnlijk tot hun eigen verbazing als vlinder te voorschijn. Sommige rupsen poppen zich in, hangend aan een draadje, andere spinnen een cocon of zoeken een holle stengel op. Ook de ruwe bast van sommige boomsoorten biedt vele schuilplaatsen.

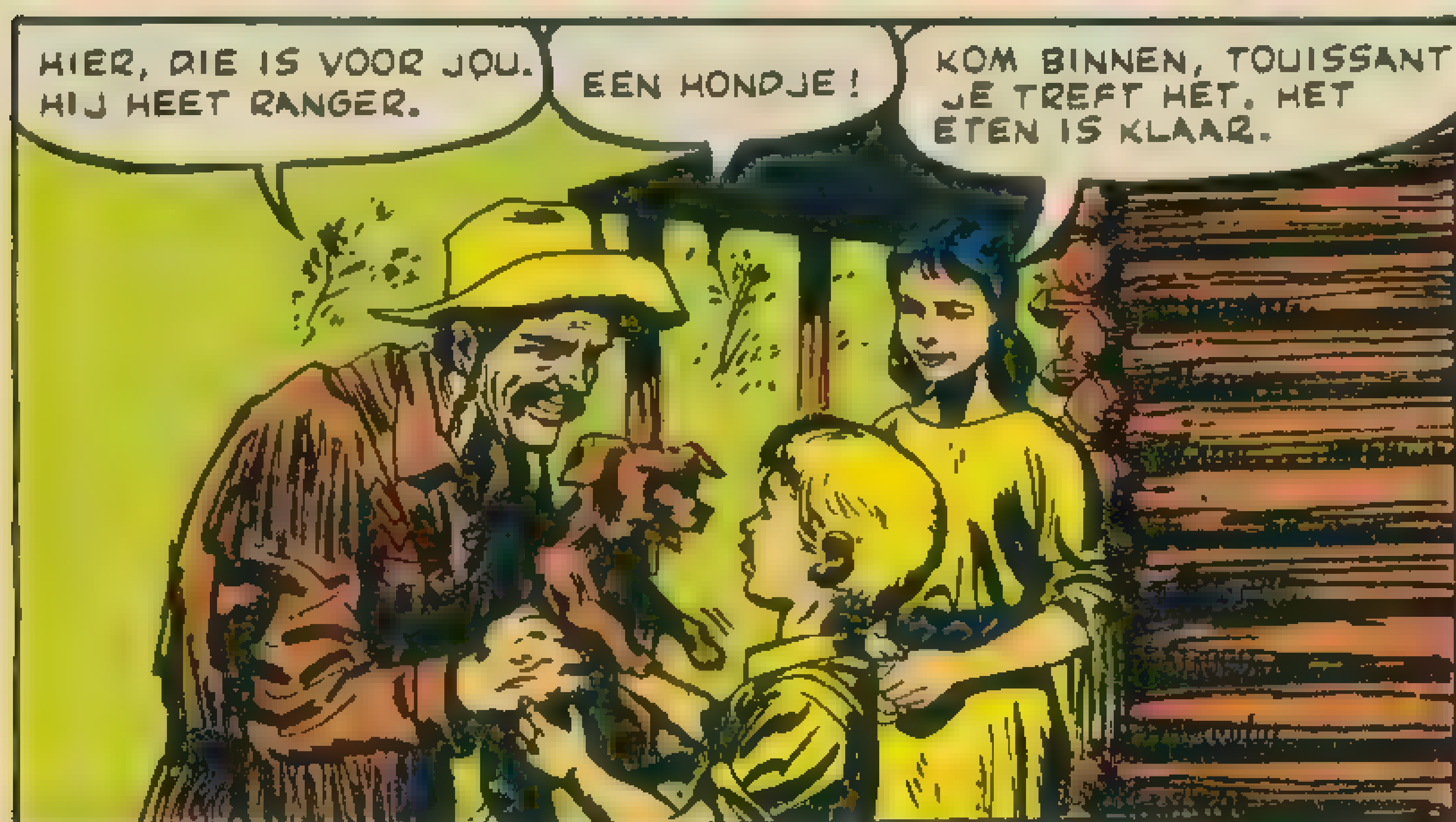
Het kleinste vogeltje van Europa, het schuwe goudhaantje, laat zich in de herfst, nu de bladeren door de najaarsstormen van de takken gerukt zijn, wat makkelijker zien. Maar toch zal het niet altijd meevallen hem te vinden, ook al hoor je overal om je heen het ijle gepiep van een troep rondtrekkende goudhaantjes. Deze vogeltjes zijn namelijk nog kleiner dan het bekende winterkoninkje en niet veel groter dan een walnoot. Daarbij komt dat ze erg beweeglijk zijn en maar zelden rustig op een tak blijven zitten. Paddestoelen planten zich voort door middel van sporen, die onder in de „hoed" van de paddestoel tussen de ribbels of in de gaatjes gevormd worden. Deze sporen kun je heel duidelijk zien, wanneer je de steel van een paddestoel afbreekt en hem een tijdje op donker papier laat liggen. Sommige paddestoelen hebben in plaats van gaatjes of ribbels stekeltjes van onderen, zoals de hieronder afgebeelde gladde stekelzwam.

De jonge tekenaar Brett MacDonald heeft zich samen met Sicaweja en zijn zoontje gevestigd in een kleine handelspost in het nog onherbergzame westen. Op een dag komt een ruiter aanrijden.

BESTEMMING

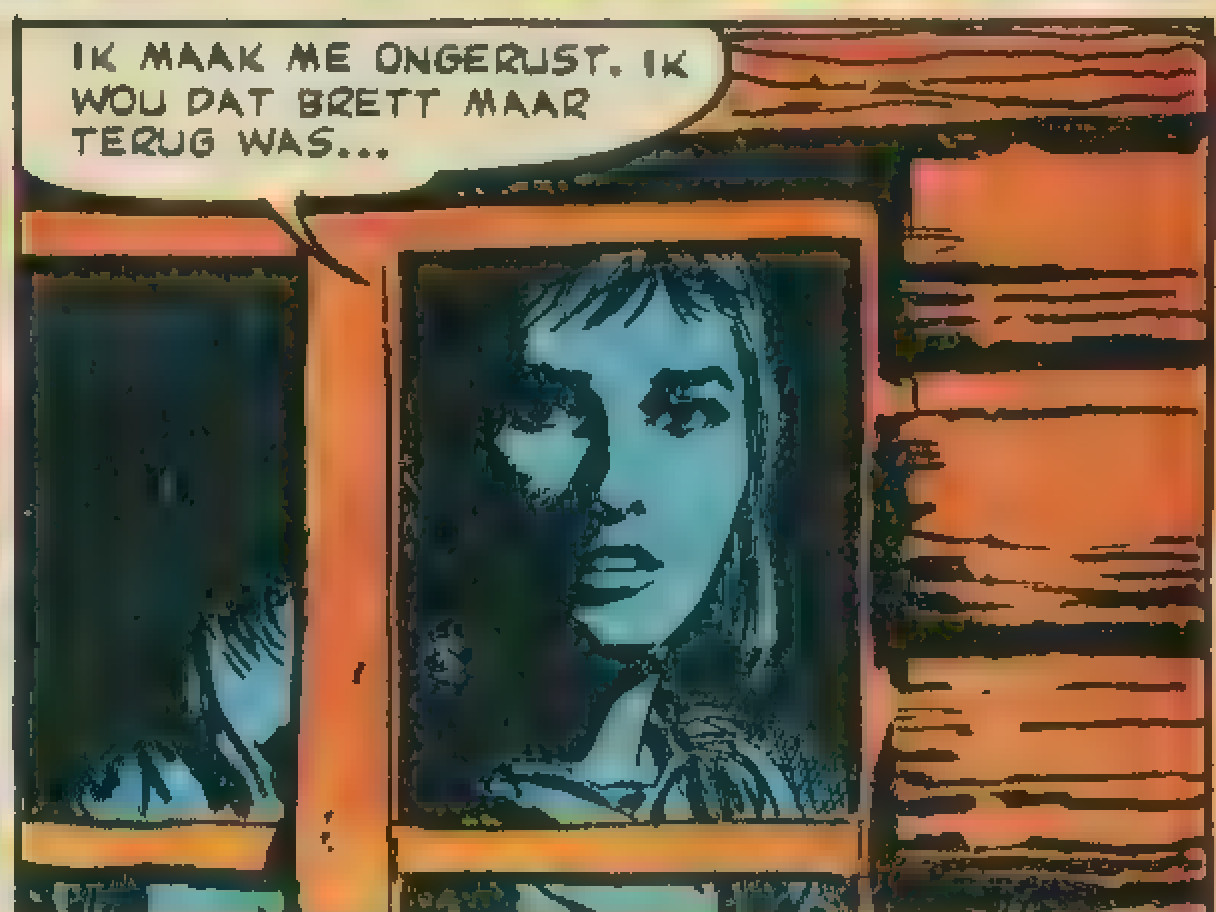

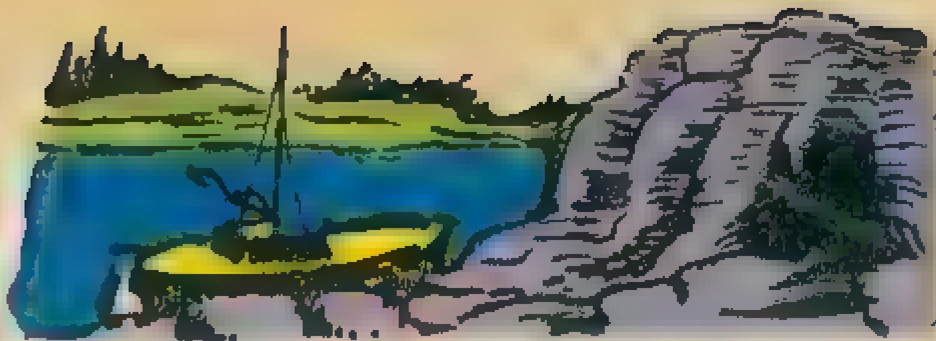

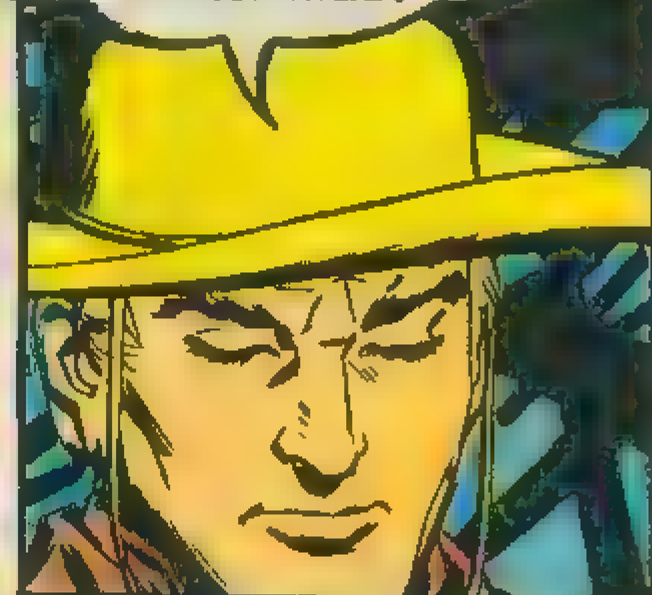
ONBEKEND

MIJLEN VERDER NAAR HET NOORDEN...
DAAR ZIJN DE DRIE ROTSEN EN DE HUT VAN LASKER. MAAR... WAT IS DAT?

WAT ZOU HIER GEBEURD ZIJN?
© I.F.S.

LASKER!

ZE HEBBEN HEM VERMOORD. ZIJN HELE LEVEN HEEFT HIJ NOOIT MET IEMAND RUZIE GEMAAKT EN NU MOET HIJ ZO AAN ZIJN EIND KOMEN. ARME DROMMEL.

ZO TE ZIEN IS DIT EEN WEEK GELEDEN GEBEURD. WAT IS DAT?

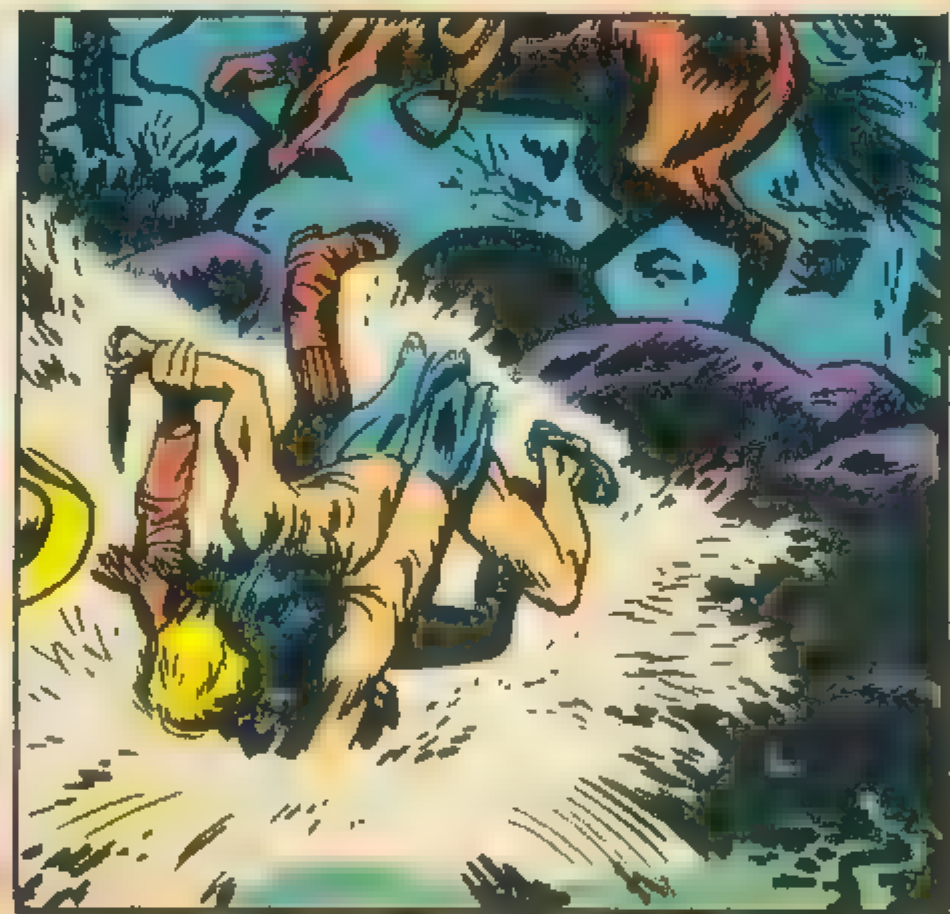

HMMM! WHISKY, EN NOG SLECHTE OOK. GEK, LASKER DRONK NOOIT...

LATER...

IK KAN HIER VERDER NIETS MEER DOEN.

PLOTSELING... GERITSEL VAN BLADEREN EN EEN GESTALTE BESPRINGT BRETT.
WAT?!

De schatten van de farao

KORTE INHOUD: Kamosi, afkomstig uit het dorpje Boebastis, komt per schip in de Egyptische hoofdstad Thebe aan om zijn broer Raneb te bezoeken, die dienst doet bij de schutters van de vrouwelijke farao Hatsjepsoet. Raneb vertelt Kamosi over diefstallen die gepleegd zijn in de graftombe van farao Tothmes buiten de stad. Hij verdenkt een Nubiër, maar heeft geen bewijzen tegen de man. Ze gaan naar een eethuis, waar Kamosi Ranebs vrienden Khonsoe en Sabni ontmoet. Daarna begeven ze zich naar hun barakken bij het paleis van de farao, waar Raneb gearresteerd wordt op beschuldiging van diefstal. Kamosi besluit hem te helpen en gaat 's nachts ongezien de stad in.

HOOFDSTUK III

De Straat van de goudsmeden

Toen Kamosi het centrum van de stad naderde, bleef hij een ogenblikje staan. De straten waren donker en verlaten. Als hij maar iemand zag, aan wie hij de weg kon vragen, dan zou hij naar de Straat van de goudsmeden kunnen gaan en daar wachten tot de winkels geopend werden. Maar in dit warnet van vreemde straten had de jongen geen idee hoe hij de straat moest vinden die hij zocht. En tot nu toe had hij geen mens gezien.

Maar wacht eens! Hij kon zich wel herinneren hoe hij bij de werven moest komen. Als het in Thebe net zo toeging als bij hen in Boebastis, zouden daar wel mensen te vinden zijn. De vissers hadden de gewoonte, wist Kamosi, om er vroeg met hun bootjes op uit te trekken. Al een hele tijd voordat de zon opkwam. Als alle andere mensen nog sliepen, zouden de vissers al terugkomen met hun netten vol vis, op tijd om hun buit te verkopen aan de handelaren.

Ja, hoor, het was precies zoals Kamosi had verwacht. Toen hij de Nijl naderde, zag hij een paar vissers hun netten vouwen en ze opbergen in hun bootjes ter voorbereiding van hun vertrek.

Een van de vissers keek op toen de jongen de boot naderde. Het was een oude man met een verweerd, doorploegd gezicht. Zijn ogen lagen in een veld van fijne rimpeltjes. Maar hij knikte en lachte vriendelijk.

„Goedemorgen," zei Kamosi, „dat Amon u vandaag een goede gezondheid moge geven." Hij wachtte even, terwijl hij overwoog hoe hij zijn vraag het best kon inkleden.

„Morgen," antwoordde de visser. Gehurkt naast zijn boot keek hij op naar de jongen. Hij zag hoe vuil zijn armen en zijn gezicht waren en hoe gekreukeld zijn kleren. „Als je soms werk zoekt, ik heb al een hulpje. Maar probeer het eens bij Minnakht, een beetje verderop. Ik heb gehoord dat hij een knechtje zoekt."

„Nee," antwoordde de jongen, „ik zoek geen werk. Ik zou alleen graag willen weten hoe ik in de Straat van de goudsmeden kom."

De visser grijnsde, waarbij hij zijn tandeloze mond wijd opende. „Jongen, ik heb mijn hele leven in Thebe gewoond en ik kan je precies vertellen hoe je in die straat kunt komen. Bovendien zou ik er nog heel wat kunnen opnoemen, waarvan je nog nooit hebt gehoord. Waar precies moet je zijn in de Straat van de goudsmeden?"

„Is daar een winkel die het eigendom is van iemand die Sekmen heet?" Kamosi hield zijn adem in toen hij op het antwoord wachtte.

DOOR JANET NEAVLES

ILLUSTRATIES R. v. GIFFEN

„Ja zeker, die is er," knikte de visser. „Maar als je daar werk wilt gaan zoeken, zal hij je ook niet nodig hebben. Hij heeft een Nubiër in dienst: een grote kerel, die Wah heet."

Een rilling van opwinding liep over Kamosi's rug toen hij het antwoord van de visser vernam. Een Nubiër die Wah heette en een grote kerel was, werkte voor Sekmen! Dat was vast de man die zijn broer had gezien. Er zouden heus niet twee van die mannen in die buurt werken.

„Hoe kom ik bij de winkel van Sekmen?"

„Zie je die straat daar?" wees de visser. Kamosi knikte. „Wel, je gaat die straat in tot de tweede straat rechts, die sla je in, dan neem je de derde straat links en dan ben je er. De winkel van Sekmen is de vijfde van de hoek af, aan de rechterkant."

Kamosi herhaalde wat de man had gezegd om er zeker van te zijn dat hij het had begrepen. Toen bedankte hij de visser en liep haastig weg. Tweede straat rechts, derde straat links. Dan moest dit de Straat van de goudsmeden zijn.

Kamosi tuurde in de donkere straat. Nu de vijfde winkel van de hoek. Ja, dan was dit de zaak van Sekmen. Hij was natuurlijk veel te vroeg. De straten waren donker en verlaten en de winkels waren nog gesloten. Maar hij kon wachten!

Precies tegenover de winkel zag Kamosi een smal gangetje. Hij liep erheen en ging zitten, met zijn rug tegen de muur.

Heel langzaam zakte zijn hoofd van vermoeidheid voorover, tot het op zijn opgetrokken knieën rustte. Zo zat hij, half wakker, half slapend. Maar na enige minuten viel hij in slaap. Het gezang van de vogels werd al iets luider, maar verder was het nog stil op straat. Niets bewoog.

Opeens was Kamosi weer klaar wakker. Iets of iemand had hem aangeraakt. Hij had iets voelen bewegen naast zijn blote been.

Geschrokken sprong Kamosi overeind. Hij was op het ergste voorbereid. Maar toen hij naar de grond durfde te kijken, slaakte hij een diepe zucht van opluchting. Hij begon hartelijk te lachen.

Daar zag hij op de straat, precies bij zijn voeten, een poesje. Maar wat voor een poesje! Het was het magerste, kleinste diertje, dat Kamosi ooit had gezien. Het beestje was gewoon vel over been. Maar behalve dat het er zo zielig uit zag, was er verder niets bijzonders aan. Het was een streepjeskat, zoals er dertien in een dozijn gaan. Over zijn grijze vacht liepen donkere strepen, die deden denken aan kraagjes en armbanden.

Kamosi was een echte zoon van Egypte; hij was zelfs meer dan dat: hij was een kind van Boebastis. In het hele land werden katten liefdevol behandeld. Het was zelfs tegen de wet om een kat kwaad te doen. En als er een kat bij een familie stierf, rouwden de mensen erom, alsof er een familielid was doodgegaan. Dan schoren ze hun wenkbrauwen af ten teken van grote rouw en het overleden beestje kreeg een begrafenis, alsof het een mens gold.

Kamosi was dus van zijn geboorte af gewend geweest liefdevol met katten om te gaan. Toen hij nu neerkeek op dit kleine poesje, dat zachtjes stond te miauwen, overviel hem een gevoel van diep medelijden met het hongerige beestje, dat kennelijk geen huis had.

Meteen knielde Kamosi neer naast het poesje. „Ik weet niet wat jij hier doet," mompelde hij zacht, terwijl hij over het neusje streek. „En ik weet helemaal niet wat ik met jou moet doen. Ik heb ook geen dak boven mijn hoofd. Maar ik weet wel dat jij nog veel te klein bent om alleen langs de straten van Thebe te zwerven."

Het poesje liep in een cirkeltje rond en gaf Kamosi kopjes tegen zijn uitgestrekte hand. Kamosi aaide het voorzichtig.

In het oosten kwamen nu rode en gele strepen aan de hemel. Het werd eindelijk dag! In de straat kwam een man uit zijn winkel, keek een ogenblikje in het rond en verdween toen weer. Thebe kwam tot leven, een nieuwe dag was aangebroken.

„Je bent een klein hummeltje van een kat," zei Kamosi zacht. „Wat moet ik toch met je doen?" Hij nam het beestje op en voelde hoe het zijn mager lijfje tegen hem aandrukte. Het richtte zijn kopje op en bekeek Kamosi's gezicht aandachtig. Toen snuffelde het aan het oor van de jongen. Toen Kamosi doorging met aaien, nestelde het poesje zich heel dicht tegen hem aan en begon te spinnen.

Opeens bleef Kamosi's strelende hand als verstijfd in de lucht hangen boven het kopje van het kleine dier. Het leek of zijn hart stilstond. Aan de overkant van de straat was de deur van de winkel opengegaan. Het volgende moment stapte een man naar buiten. Het was een grote man, een Nubiër, die omhoogkeek naar de hemel. Hij gaapte, rekte zich uit en begon zich te krabben. Daarna draaide hij zich langzaam om en liep de straat uit. Toen hij het gangetje passeerde zag Kamosi dat de man een litteken bij zijn mondhoek had.

Dit moest Wah zijn! Daar bestond gewoon geen twijfel over. Kamosi keek Wah na en hij zag hem een eethuisje op de hoek van de straat binnengaan. Dat was niets verdachts. De man haalde gewoon zijn ontbijt. Kamosi ging weer op de grond zitten wachten.

Even later kwam Wah het eethuisje weer uit met iets in zijn handen. Toen hij langs het gangetje liep, voordat hij de winkel binnenging, kwam de lucht van vers gebakken brood en gebakken vis in Kamosi's neus. Opeens merkte de jongen dat hij een verschrikkelijke honger had.

Het poesje rook de heerlijke vislucht ook. Het keek Kamosi aan en miauwde zacht.

Andere winkels gingen nu ook open. Al gauw verschenen er meer mensen op straat: werklieden, die in hun werkkleding naar hun baas gingen, vrouwen, die etenswaren kochten bij de straatverkopers, jongens die op weg waren naar school en priesters, gekleed in witte gewaden, op weg naar de tempel. Af en toe zag Kamosi ook een draagstoel, gedragen door twee slaven. Hierin zaten rijke mensen. Ze waren prachtig gekleed en droegen een pruik van gekruld haar en schitterende juwelen.

Kamosi bleef zitten. Hij vroeg zich af wat hij moest doen. Hij wist in elk geval dat dit de winkel was, dat de eigenaar Sekmen heette en dat de Nubiër Wah voor hem werkte. Hij wist ook dat zijn broer Raneb er zeker van was dat Wah een van de mannen was, die betrokken waren geweest bij de diefstal uit de graftombe van Tothmes. Hieruit volgde, volgens Kamosi, dat de winkel iets

„O," riep Neferoe uit en ze straalde van blijdschap. „Meen je dat heus?"

De schatten van de farao

te maken moest hebben met de diefstallen.

Opeens herinnerde Kamosi zich de woorden van de visser. „Als je soms werk zoekt. . ." had hij gezegd.

Wel, waarom niet? Waarom zou hij niet net doen alsof hij werk zocht? Hij zou dan in elk geval even de gelegenheid hebben om in de winkel rond te kijken. Om Wah goed te bekijken en te praten met Sekmen. Als hij geen werk kreeg, dan was er nog niets verloren.

Nu hij zijn besluit had genomen, stond de jongen op, nog steeds met het poesje in zijn armen. Hij liep het gangetje uit en toen hield hij meteen halt. Hij deed zelfs een pas terug, toen een draagstoel precies voor hem stopte.

Een man en een jong meisje kwamen uit de stoel. De man was groot en mager. Hij was gekleed in een geplooid, linnen gewaad. Aan een ketting hing een gouden hanger en hij had een gekrulde pruik, met haren tot op zijn schouders.

Het meisje was een jaar of twaalf, mooi, slank en met een vrolijk, lachend gezicht. Haar ogen waren groot en donker en haar neus klein en recht. Ze stak haar kin ferm in de lucht. Haar rechte jurk was van eenvoudig katoen en haar glanzende, zwarte haren hingen in twee vlechten over haar schouders.

„O," riep het meisje uit, toen haar blik op Kamosi viel, die het poesje nog steeds in zijn armen hield. Haar stem was helder en zacht en Kamosi moest denken aan het water van een fontein of aan de vogeltjes in een wilde vijgeboom. „O, vader, kijk eens naar dat poesje! Hebt u ooit zo'n kleintje gezien, dat al bij zijn moeder vandaan was?"

De man keek glimlachend neer op zijn dochtertje. „Kom, Neferoe," zei hij, „je weet dat ik niet veel tijd heb. Ik moet vandaag terug naar de tempel." Hij glimlachte nog, maar hij zag er een beetje bezorgd uit toen hij verder ging: „Ik zou me geen raad weten als de schilderingen van harer majesteits expeditie naar Poent niet op tijd klaar zouden zijn voor het feest! Dan zou er waarschijnlijk één klerk minder op het paleis zijn." Hij knikte tegen zijn dochtertje. „Kom nu, meisje, laten we even gaan kijken of je moeders armband klaar is."

„Ja, natuurlijk," zei het meisje, „maar mag ik dan eerst even het poesje aaien?" Ze lachte tegen Kamosi en er kwam een kuiltje in haar wang. „Vind je het goed als ik het poesje aai?"

Kamosi knikte. Het meisje streelde met haar slanke hand over het kopje van het poesje. Toen krabde ze het achter zijn oortjes en onder het kleine kinnetje.

„Je bent een leuk, klein schatje," fluisterde ze tegen het poesje. „Ik zou je best willen hebben." Ze lachte tegen Kamosi en zei: „Dank je wel dat ik het poesje even mocht aanhalen." En terwijl ze haar vlechten over haar schouders wierp, draaide ze zich om. Aan de hand van haar vader stak ze de straat over. Ze stapten samen de winkel van Sekmen binnen.

Kamosi keek ze na, terwijl er een plannetje in zijn hoofd opkwam. Waarom zou hij haar het poesje niet geven? Als hij werk zou krijgen in de winkel van Sekmen, dan zou hij het poesje beslist niet kunnen houden. En dit meisje, deze Neferoe, hield van katten, dat was duidelijk. Haar vader was rijk. Hij was klerk op het paleis en hij schilderde in de nieuwe tempel van de koningin. Dat had Kamosi uit zijn woorden kunnen opmaken. Deze mensen zouden dus wel in een mooi huis wonen en ze zouden natuurlijk een heleboel vlees, vis en melk hebben en er zou ook wel een tuin zijn, waar het poesje veilig zou kunnen spelen en lekker in het zonnetje liggen.

Vlug stak Kamosi de straat over en ging bij de deur van de winkel staan. Zo, hier kon hij wachten tot het meisje en haar vader weer naar buiten zouden komen.

Toen ze de winkel even later verlieten, ging Kamosi naar hen toe.

„Neemt u me niet kwalijk," zei hij, „maar zij scheen het poesje zo leuk te vinden enne. . . nou ja, het zoekt toevallig een huis." Hij keek nu naar Neferoe. „Zou jij het willen hebben?"

„O," riep Neferoe uit en ze straalde van blijdschap. „Meen je dat heus? Wil je het echt aan mij geven?" Ze lachte opgewonden en wendde zich toen tot haar vader. „O, alstublieft, vader! Mag ik het hebben?"

„Maar, Neferoe," zei haar vader, „ik was van plan een poesje voor je verjaardag te kopen. Een heel mooi, wit poesje met amberkleurige ogen en lange, zijdeachtige haren."

„Maar ik heb dit veel liever," wierp het meisje tegen. „O, alstublieft, mag het?"

Haar vader haalde zijn schouders op. „Wel, als je deze zo graag wilt hebben, dan vind ik het goed." Hij keek Kamosi een ogenblik scherp aan. „Is het je eigen poesje dat je weggeeft?"

Kamosi knikte. Hij veronderstelde dat het poesje echt van hem was, want het scheen aan niemand anders toe te behoren.

„Wel, dan is het goed," zei Neferoes vader. Toen wendde hij zich weer tot zijn dochtertje. „Ik ga vast naar de draagstoel aan de overkant. Schiet gauw op, hoor."

„Rekent u daar maar op," zei Neferoe blij. Toen haar vader naar de draagstoel liep, keek ze hem even na en ze zei tegen Kamosi: „Wat wil je hebben voor het poesje?"

„Niets natuurlijk," zei Kamosi. „Ik wilde het alleen maar aan jou geven. Het heeft een huis nodig en ik kan hem dat niet geven. Ik ben er zeker van dat het beestje het bij jou heel goed zal hebben."

„O, dat zal het zeker," verzekerde Neferoe hem. Ze strekte haar handen uit naar het poesje en nam het voorzichtig van Kamosi over. Ze drukte het kleine beestje tegen haar gezicht en fluisterde zacht: „Je zult het beste tehuis in heel Thebe hebben, kleine..."

Opeens keek ze Kamosi vragend aan. „Hoe heet het poesje eigenlijk?"

Kamosi haalde zijn schouders op. „Ik heb het nog geen naam gegeven. Ik noemde het alleen maar poesje of kleintje."

„Ik zal het Mmyoe noemen," zei Neferoe.

Ze glimlachte nog even naar Kamosi en hierbij verscheen er weer een kuiltje in haar wang. „Dank je wel, hoor," zei ze vriendelijk. „Mmyoe en ik danken je allebei hartelijk."

Toen stak ze de straat over met het kleine poesje stevig tegen zich aan gedrukt.

Op dat ogenblik kwam een tweewielig rijtuigje, getrokken door twee paarden, de hoek om. Het reed in wilde vaart regelrecht op Neferoe af. Kamosi zag het gevaar, waarin het meisje verkeerde. En Neferoe was zo verdiept in haar poesje, dat ze het hele rijtuig niet zag.

„Kijk uit," riep hij.

Op hetzelfde moment rende hij naar het meisje toe en gaf haar een duw, zodat ze veilig was voor de paarden en de wielen van het rijtuigje.

Vaag besefte hij iets van slaande hoeven, ratelende wielen en geschreeuw op straat. Toen voelde hij een harde klap en dat was het laatste dat hij wist.

DINKIE

DOOR CAROL VOGES

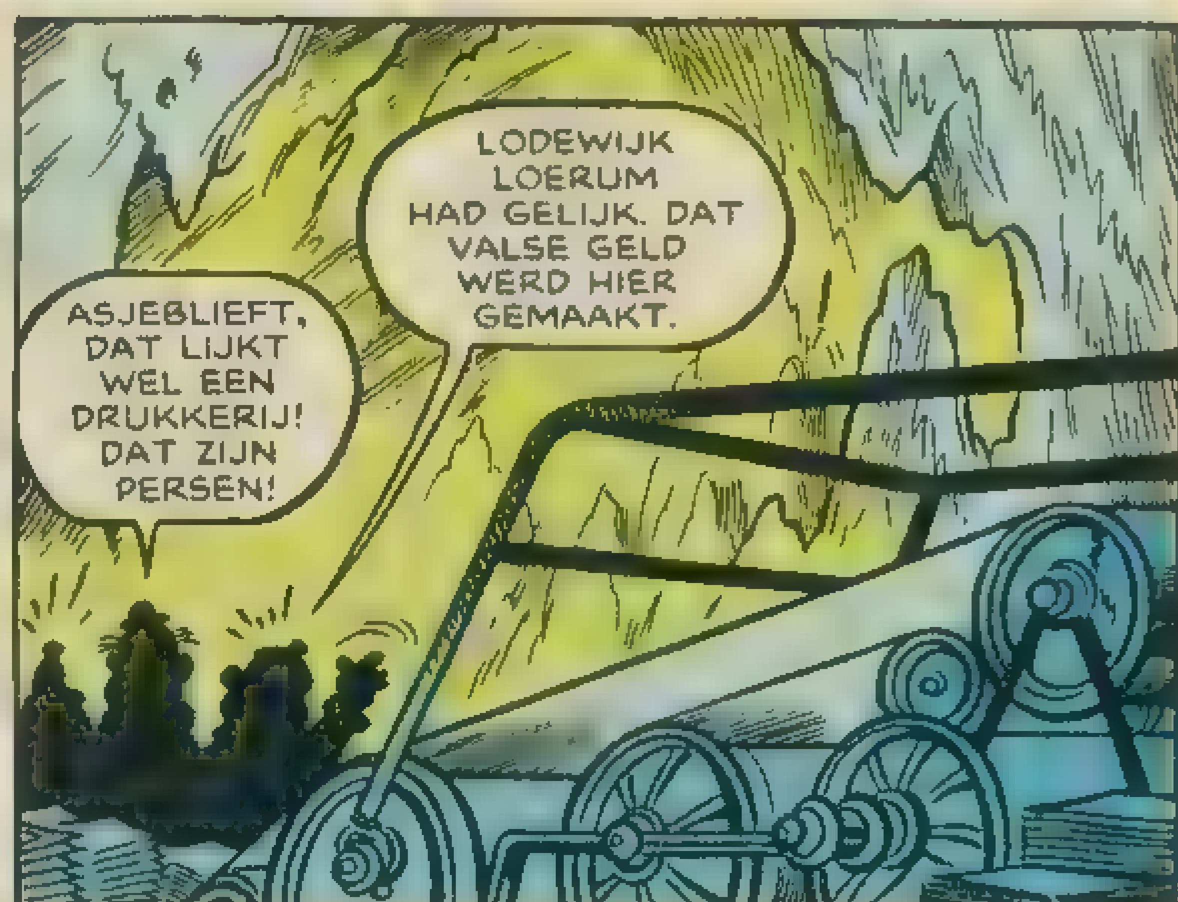

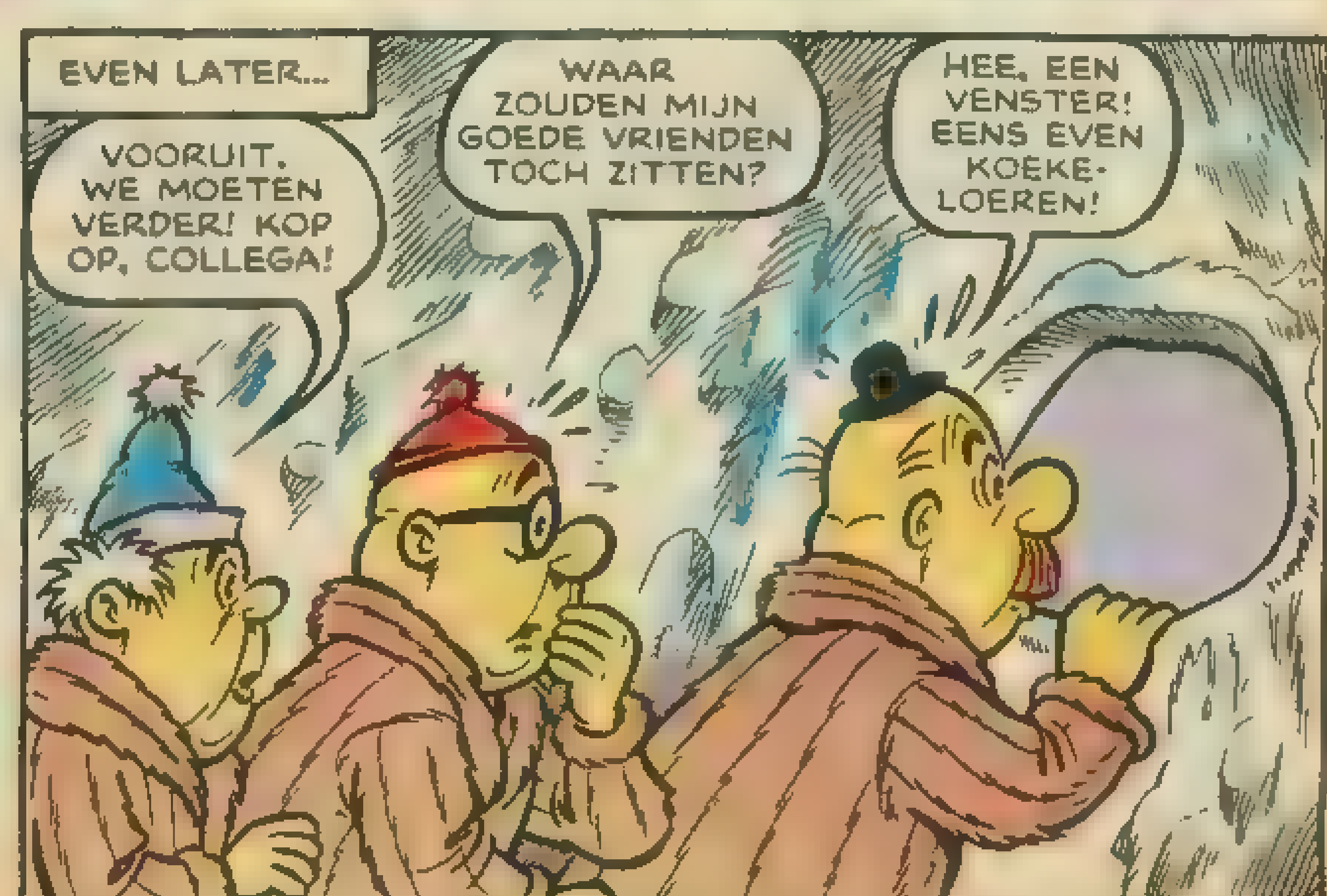

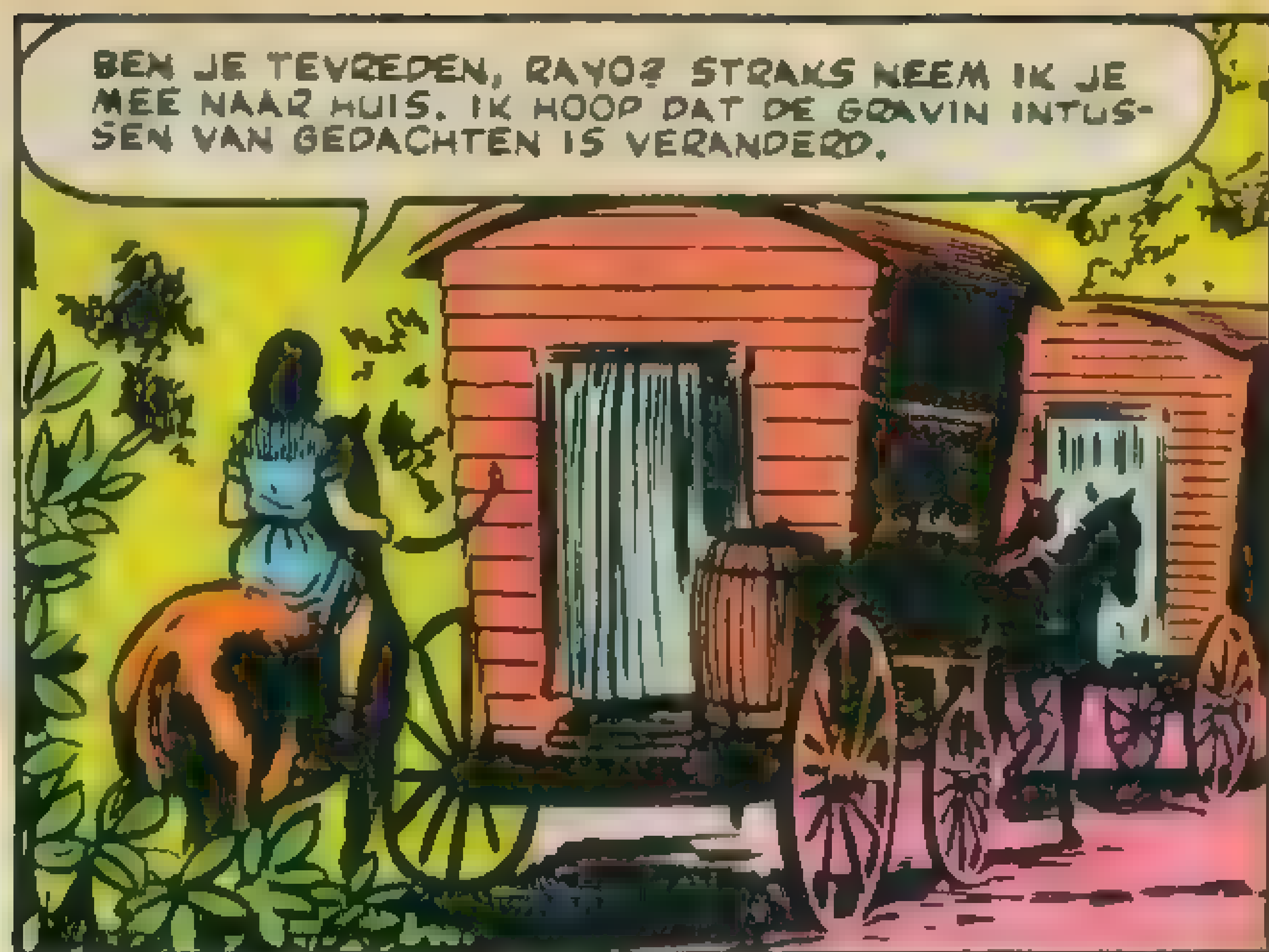

De avonturen van Susan

SUSANS PAARD RAYO IS VERKOCHT AAN ZIGEUNERS. ZIJ LAAT ZICH DOOR HEN OVERHALEN MEE TE GAAN NAAR HUN KAMP.

MAAR SUSAN ZOU SPOEDIG ACHTER DE WAARHEID KOMEN...

DE ZIGEUNERVROUW VERMOEDT DAT SUSAN ONGERUST IS GEWORDEN EN DAAROM...

VOOR EEN OGENBLIK IS SUSAN WEER GERUSTGESTELD.

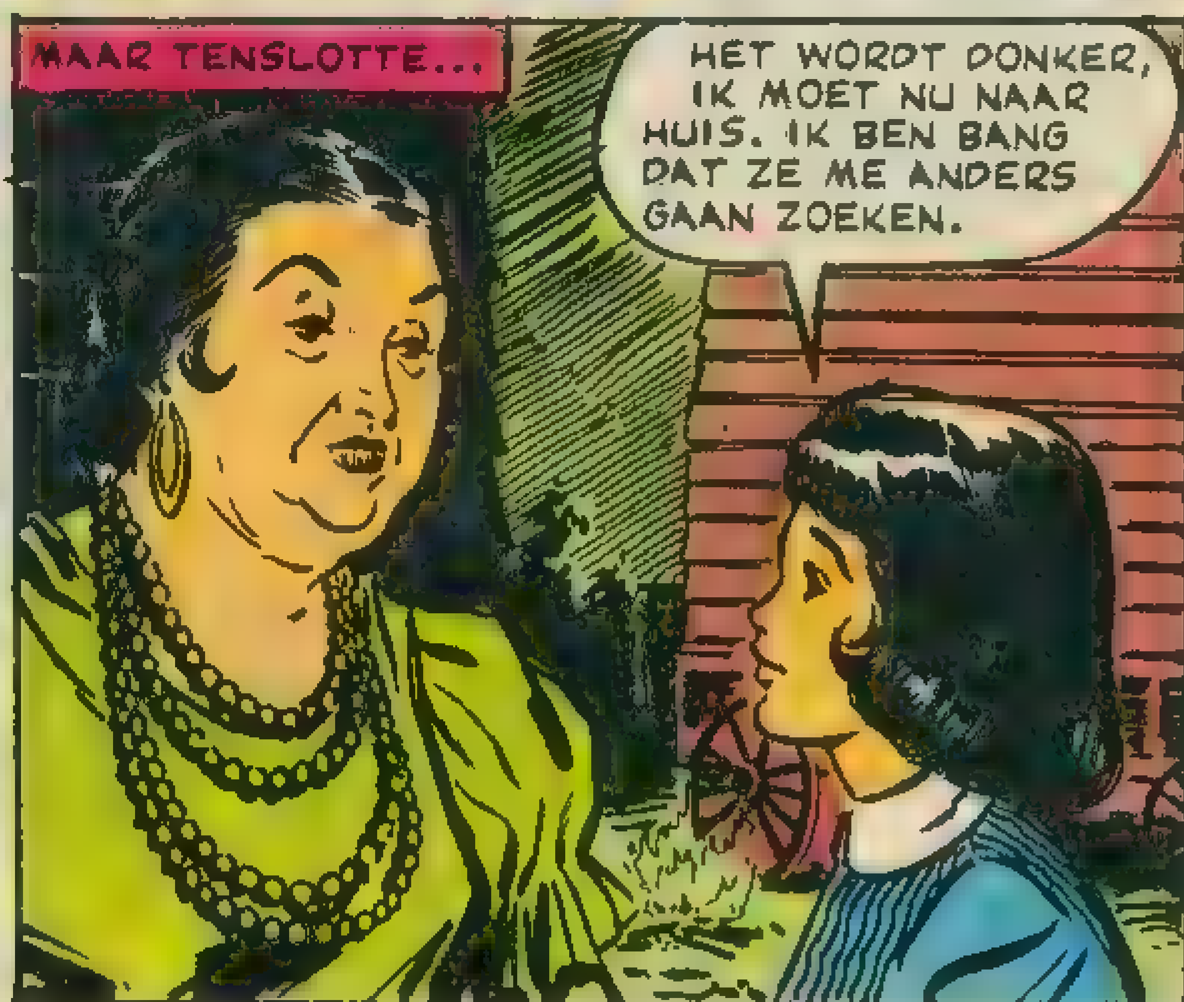
ALLE LEDEN VAN DE STAM LOPEN TE HOOP OM SUSAN TE BEKIJKEN.

WE GAAN NU DANSEN EN ZINGEN TER ERE VAN ONZE JONGE GAST!

EVEN LATER...
HET IS HIER GEWELDIG LEUK!

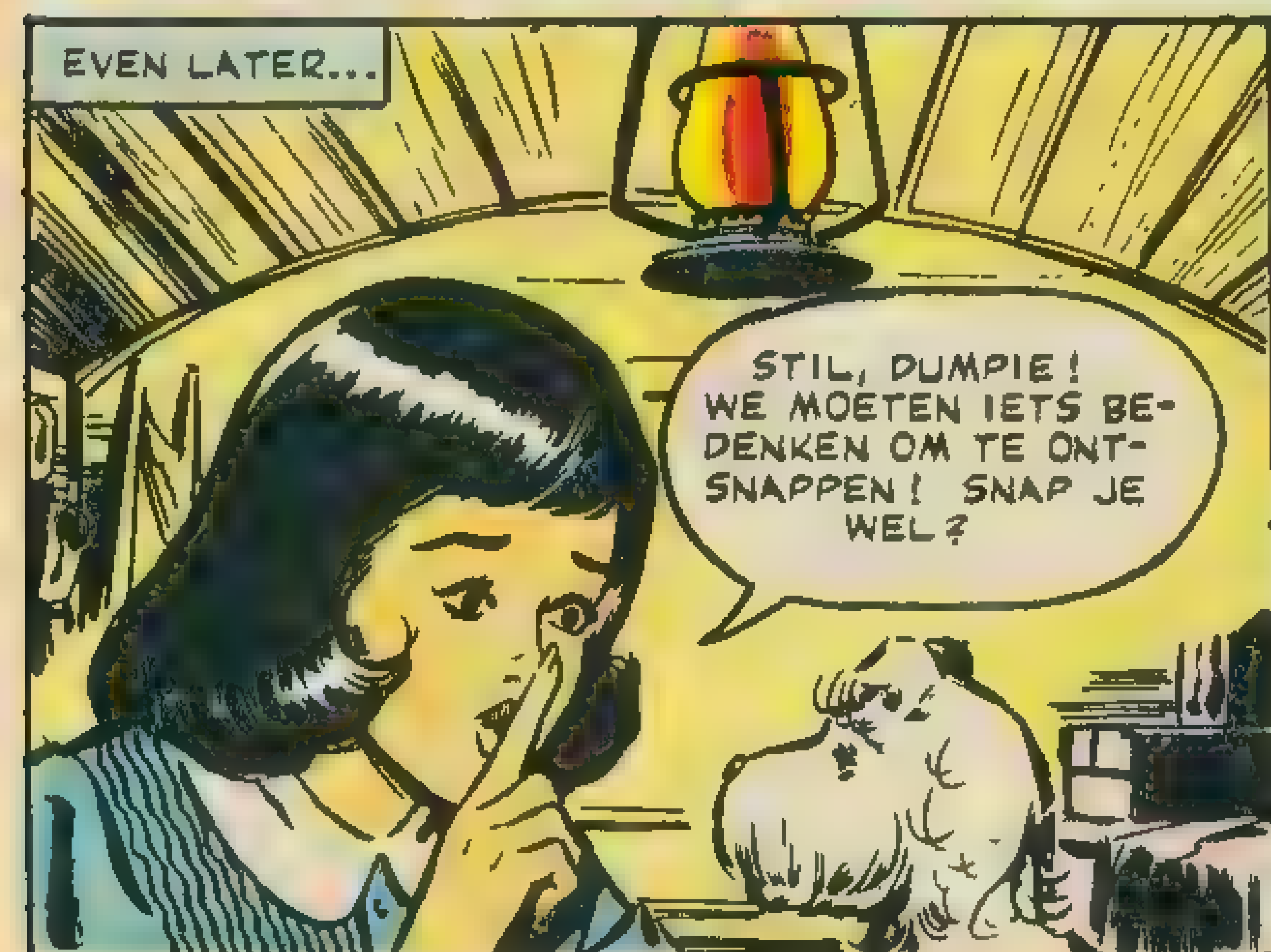

HET DANSEN GAAT NOG EEN HELE TIJD DOOR...

MAAR TENSLOTTE...
HET WORDT DONKER, IK MOET NU NAAR HUIS. IK BEN BANG DAT ZE ME ANDERS GAAN ZOEKEN.

WAT SUSAN NU TE HOREN KRIJGT, DOET HAAR GEWELDIG SCHRIKKEN.
GEEN SPRAKE VAN! JIJ GAAT NIET VOORDAT WE EEN VETTE LOSPRIJS VOOR JE HEBBEN GEKREGEN!
NEE!

IK MOET NAAR HUIS! ZO IETS KUNT U NIET DOEN!

SLUIT HAAR OP IN MIJN WAGEN EN BEWAAK HAAR GOED, LADJO!
KOMT IN ORDE!
LAAT ME LOS! LAAT ME LOS!

EVEN LATER...
STIL, DUMPIE! WE MOETEN IETS BEDENKEN OM TE ONTSNAPPEN! SNAP JE WEL?

BRENG DEZE BRIEF BIJ DE GRAVIN! DIE VOOR DE KONING STUREN WE OVER DE POST.
WAT MOET SUSAN NU? ZAL ZE ERIN SLAGEN TE VLUCHTEN?

DE MAN VAN STAAL

TED EN KEN ZITTEN OP EEN EILAND ERGENS IN DE STILLE ZUIDZEE IN MOEILIJKHEDEN. DE SCHURKEN RILLER EN SNELL BESCHIKKEN OVER EEN ROBOT DIE PRECIES OP ARCHIE LIJKT. DEZE ROBOT, GUS, HEEFT ERVOOR GEZORGD DAT DE INHEEMSE BEVOLKING IN WOEDE OP TED EN KEN AFSTORMT. GUS HEEFT VAN DE VERWARRING GEBRUIK GEMAAKT OM ZIJN MEESTERS TE BEVRIJDEN.

DOOD DE STALEN VERWOESTER EN ZIJN DIENAREN.

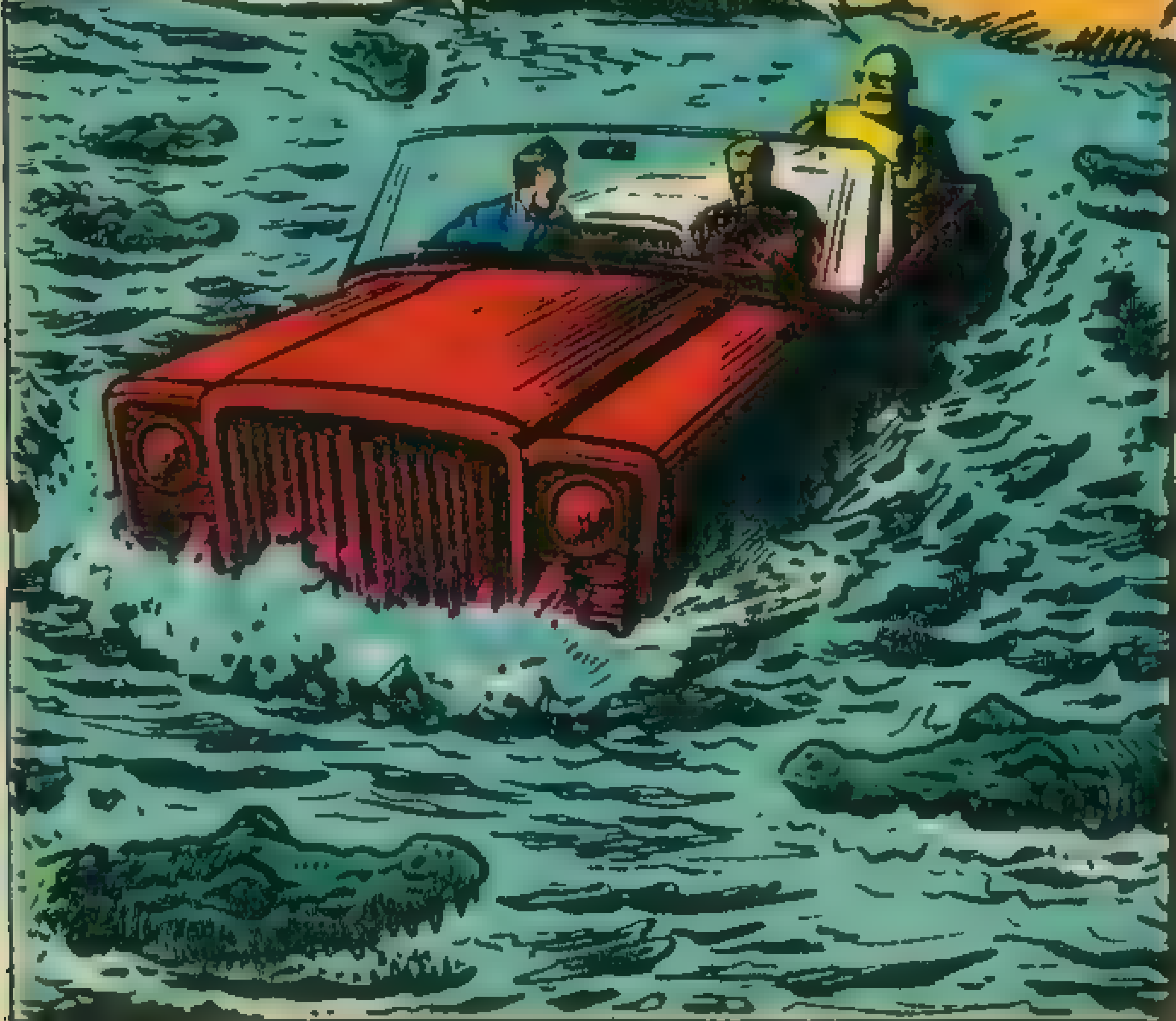
ZE HEBBEN HET OVER ONS, ARCHIE. IK VOEL ER NIETS VOOR OM AAN ZO'N SPEER GEPRIKT TE WORDEN.

INMIDDELS BRENGT DE SLIMME ROBOT RILLER EN SNELL IN VEILIGHEID.

WAT EEN GEWELDIG IDEE VAN JE, GUS, OM DIE INBOORLINGEN OP HEN AF TE STUREN.

GUS HEEFT NOG MEER GEWELDIGE IDEEËN.

DE ROBOT LAAT ZIEN WELKE...

GUS ZET WATER ONDER STROOM. KROKODILLEN VLUCHTEN OP LAND. ERG LASTIG VOOR TED EN KEN.

JE BENT EEN GENIE, GUS.

DE KROKODILLEN ZIJN AL VLAK BIJ TED EN KEN.

MAAR OOK DE INBOORLINGEN ZIEN HET DREIGENDE GEVAAR.

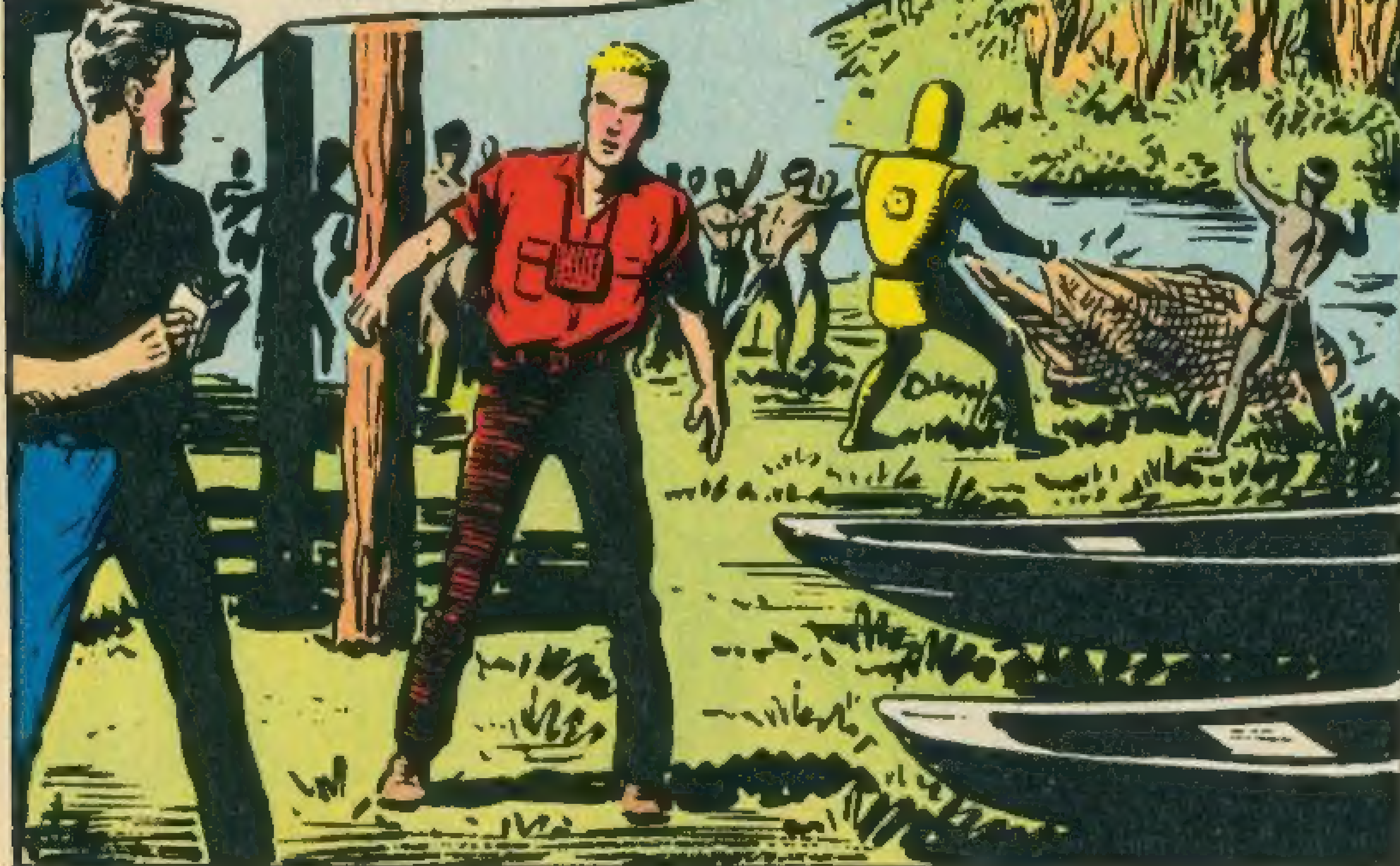

DE INBOORLINGEN AARZELEN NU.
MAAR HIJ HEEFT ONS DORP VERNIELD!
U VERGIST ZICH. DAT WAS EEN ANDERE ROBOT, EEN KWADE ROBOT. ARCHIE ZAL ALLE SCHADE HERSTELLEN.

HET LEVEN VAN TED EN KEN HANGT NOG AAN EEN ZIJDEN DRAADJE, MAAR ARCHIE IS DRUK AAN HET WERK OM DE SCHADE TE HERSTELLEN.
DOE JE BEST, ONS LEVEN HANGT ERVAN AF.
JE BENT EEN EENMANSBOUWONDERNEMING, ARCHIE, EN HOPELIJK EEN GOEDE.

METALEN REUS KAN SNEL HUIZEN BOUWEN, SNELLER EN BETER DAN WIJ.
ZE SNAPPEN NOG STEEDS NIET, DAT ARCHIE HUN DORP NIET VERWOEST HEEFT, MAAR ZE KIJKEN AL WAT VRIENDELIJKER.

ARCHIE HAKT NIEUWE KANO'S UIT.
NU GAAT ARCHIE IN NIEUWE KANO'S NIEUWE VIS VOOR ONS VANGEN.
ARCHIE WORDT GELUKKIG NIET GAUW MOE.

DAT WAS ALLES. JULLIE ZIEN, ARCHIE IS JULLIE VRIEND.
GEWELDIG! MISSCHIEN WIL DE METALEN MAN VOOR ALTIJD HIER BLIJVEN.

INTUSSEN BESTUDEERT KEN HET NOTITIEBOEKJE UIT DE KROKODILLEBEK.
WAT ZULLEN WE NOU KRIJGEN? RILLER EN SNELL HEBBEN EEN SCHOENER LIGGEN IN LOKARI. DAN GAAN ZE NU DIE KANT UIT!
DAT BETEKENT DAT ZE DE ZEE OPVAREN.

ALS ZE EENMAAL OP ZEE ZIJN, ZIJN WE ZE KWIJT EN ER STAAT IN DIT BOEKJE NIETS OVER DE KRISTALLEN LUIPAARD.
DUS MOETEN WE EERDER DAN ZIJ IN DE HAVEN VAN LOKARI ZIJN, ANDERS IS ALLES VERLOREN.

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Visitekaartje

OPERAZANGER

Ladderraadsel

DRUIF
ASIEL — Verticaal links
MALTA — het woord
ASMAN — DAMAST,
SERIE — rechts FLANEL
TITEL

Vlechtmatje

S E B
STADION
A E T
EDELMAN
I M N
BOTANIE
N N E

Kamraadsel

MAATJESHARING
E T A T V D R
R L P O O O E
E A O E N O N
L S N L D L S

Verminderpuzzel

DWAAS-WAAS-AAS-AS-S

Kruiswoordpuzzel

REEKS DUO
DOM ONS SLA
WEB KOPLAMP
Z L ORE A
PELS KOPER
TREE MEST
ROMIG WATT
A ARE U A
NOTEREN NOR
TON DIE IER
KOM SNAAR

Verborgen aardrijkskundige namen

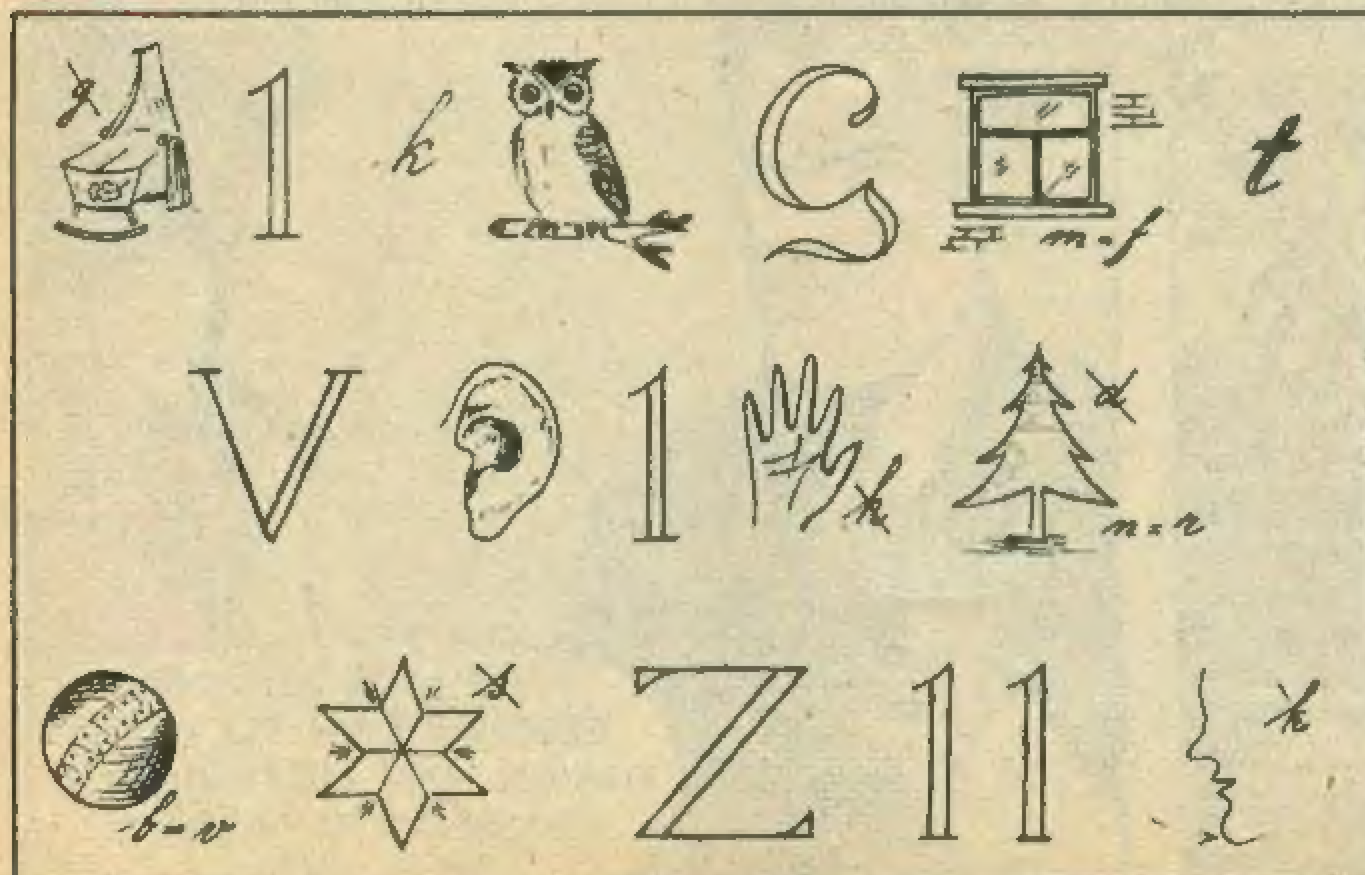
1 LONDEN; 2 GENT; 3 LEIDEN; 4 ROME

VISITEKAARTJE

V. TECHEL
TRIER

Welk beroep heeft deze meneer?

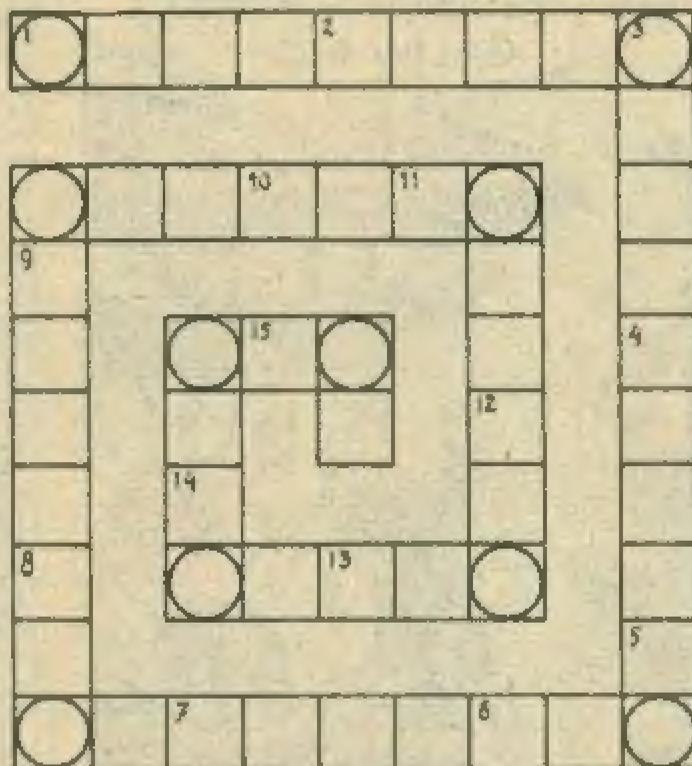
REBUS

SPIRAALPUZZEL

In deze spiraal moeten van buiten naar binnen de hieronder omschreven woorden worden ingevuld. Je moet steeds de richting van de spiraal volgen. De laatste letter van het voorafgaande woord is tegelijk de eerste letter van het daaropvolgende. Als je klaar bent, moeten de letters in de cirkeltjes, ook in de richting van de spiraal gelezen, de naam vormen van een keukenattribuut.

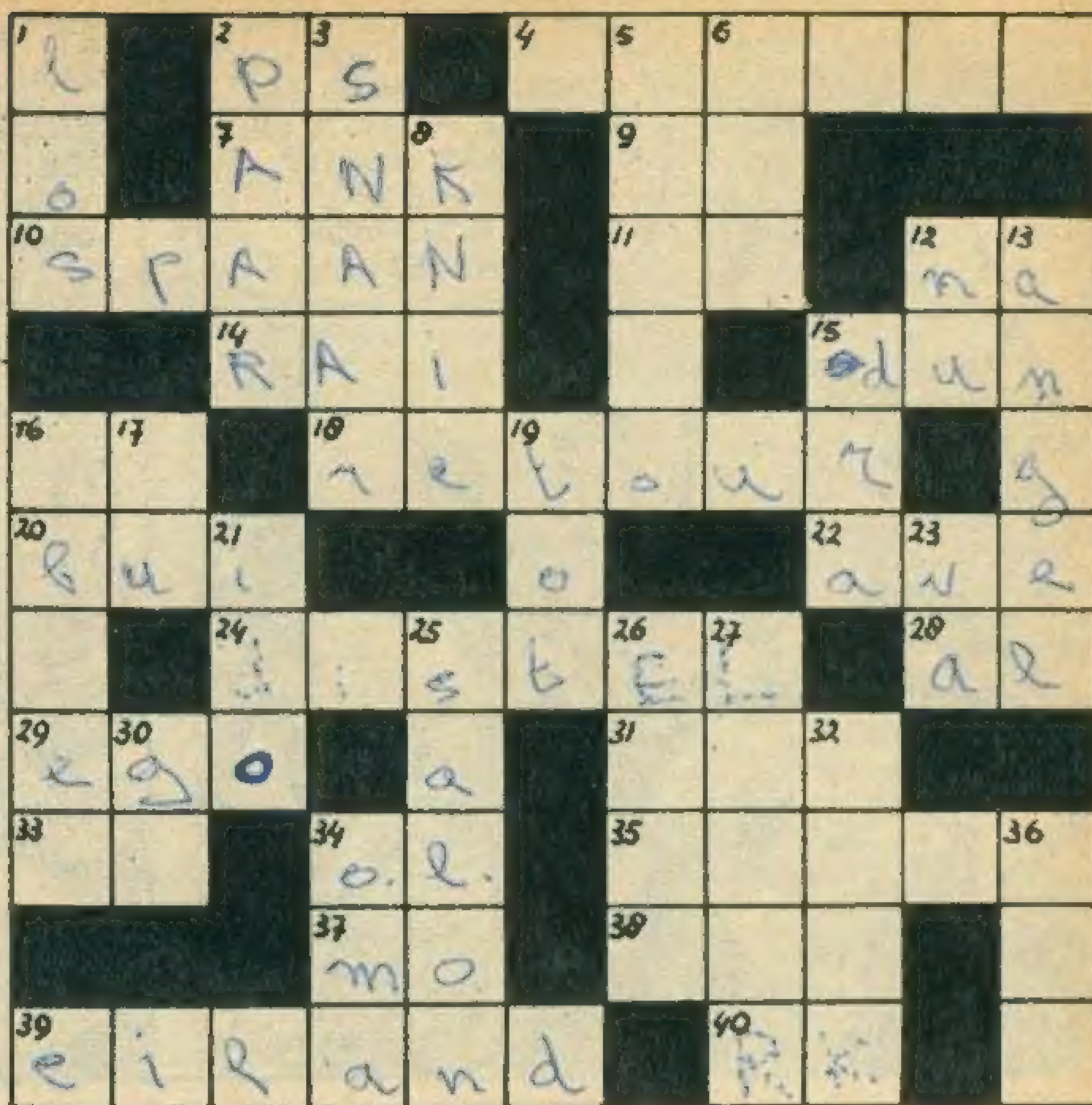
1 Knaagdier dat dammen bouwt in het water
2 Ondergronds afvoerkanaal voor afvalwater
3 Prijzen
4 Lichte mist
5 Gezang
6 In de slaap beleefde gebeurtenis
7 Vervaardigen
8 Nimmer
9 Laten zien
10 Van boven afgeronde uitholling in een muur
11 Klos
12 De koning der dieren
13 Handschoen met duim maar zonder aparte vingers
14 Getal
15 In hoge mate

OPLOSSING: ZOEK DE VERSCHILLEN VAN BLZ. 2-3

De acht verschillen zijn:

1 Band om het wiel van de instrumententafel.
2 Verpleegstersmuts is kleiner.
3 Schouderband van schort van chirurg is smaller.
4 Rubber handschoen van zijn assistent is korter.
5 Mond van de patiënt is open.
6 Een punt van zijn kussen is verdwenen.
7 Extra-ring op de cilinder rechts.
8 Rechterbovenhoek van deurpaneel is anders.

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

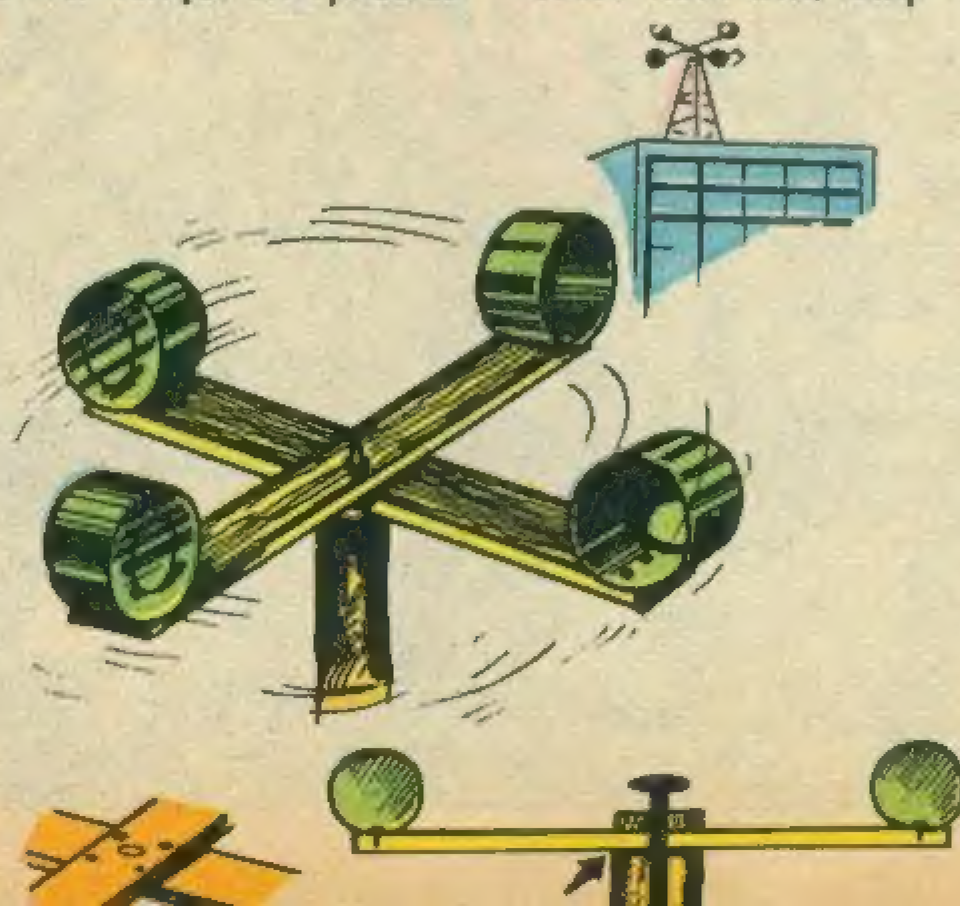
2 Naschrift
4 Prikkel
7 Meisjesnaam
9 Onderofficier (afk.)
10 Afgesneden plat stukje hout
11 Geheel de uwe (Latijnse afk.)
12 Dichtbij
14 Rijwiel- en automobielindustrie (afk.)
15 Vloeibaar
16 Anno Domini (afk.)
18 Terugzending
20 Korte regenperiode
22 Wees gegroet (Latijnse afk.)
24 Stekelige plant
28 Reeds
29 Ik (Latijn)
31 Levensomstandigheden
33 Uitroep
34 Oosterlengte (afk.)
35 Afgezonderd
37 Middelbaar onderwijs (afk.)
38 Meisjesnaam
39 Door water omringd land
40 Godsdienst (afk.)

Verticaal:

1 Niet vast
2 Twee
3 Gespannen draad
5 Leus
6 Vaatwerk
8 Lichaamsdeel
12 Op dit ogenblik
13 Steekorgaan van bijen
15 Spoedig
16 Gezwel
17 Jij (Duits)
19 Niet verder dan
21 Wereldtaal
23 Volgens anderen
25 Ontvangkamer
26 Geestdrift
27 Sleutel
30 Greenwichtijd (afk.)
32 Oneetbaar vet
34 Grootmoeder
36 Uitloper

MAAK ZELF EEN WINDMETER

Je neemt twee plankjes van gelijke lengte en boort precies in het midden een gat. Op de vier uiteinden van de plankjes spijker je conservenblikjes, waarvan het deksel verwijderd is. Natuurlijk moeten de vier blikjes alle precies even groot zijn. De openingen van de blikjes aan dezelfde kant houden. De plankjes worden in kruisvorm op een paal bevestigd, waarbij je erop moet letten dat het gat iets groter behoort te zijn dan de spijker. Om de beweeglijkheid van het middelpunt groter te maken wrijven we daar de delen flink met zeep in.

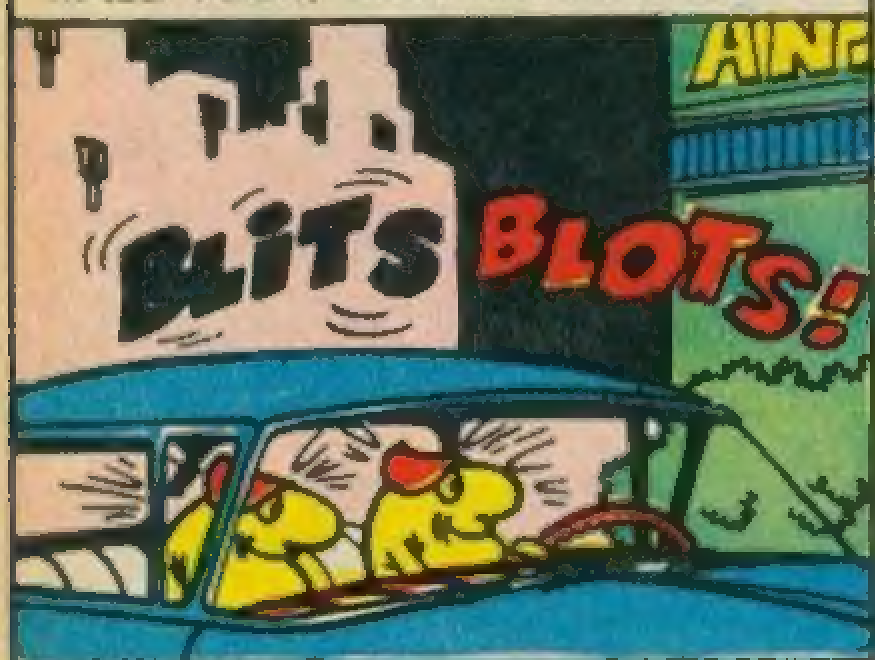

Bi-Bip tegen Johnny Yee-Yee

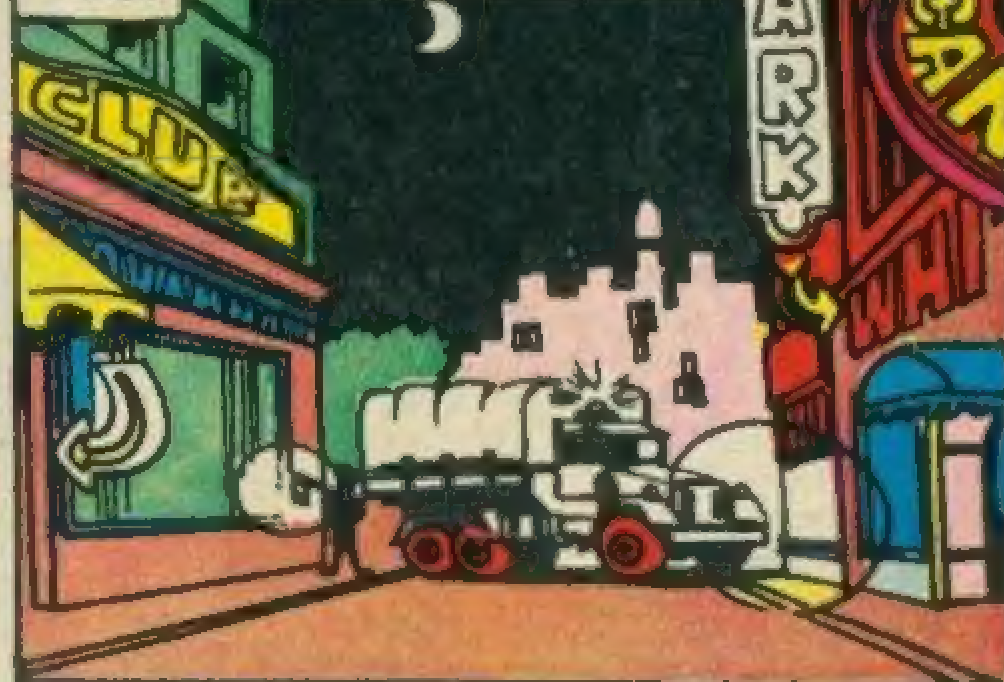

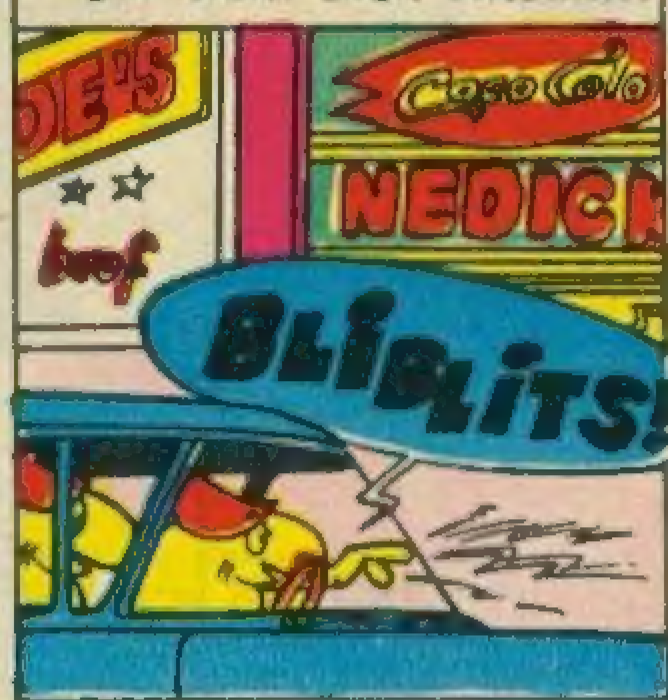

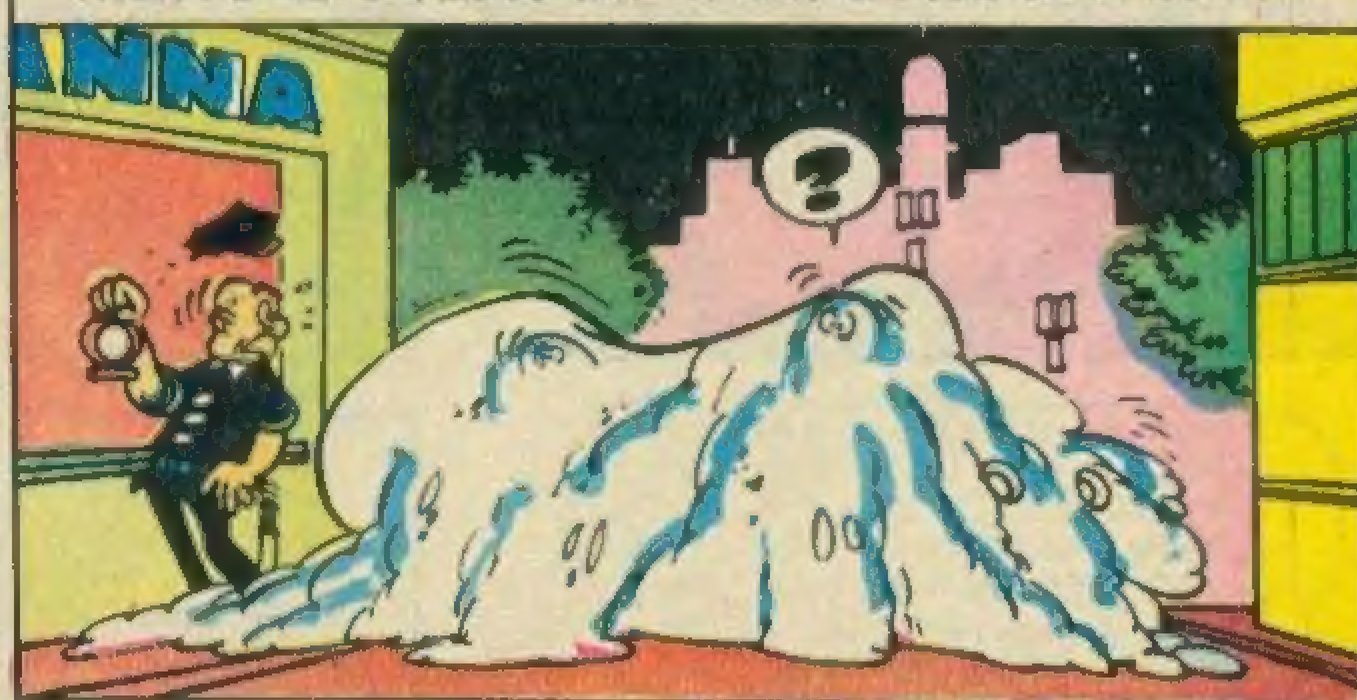

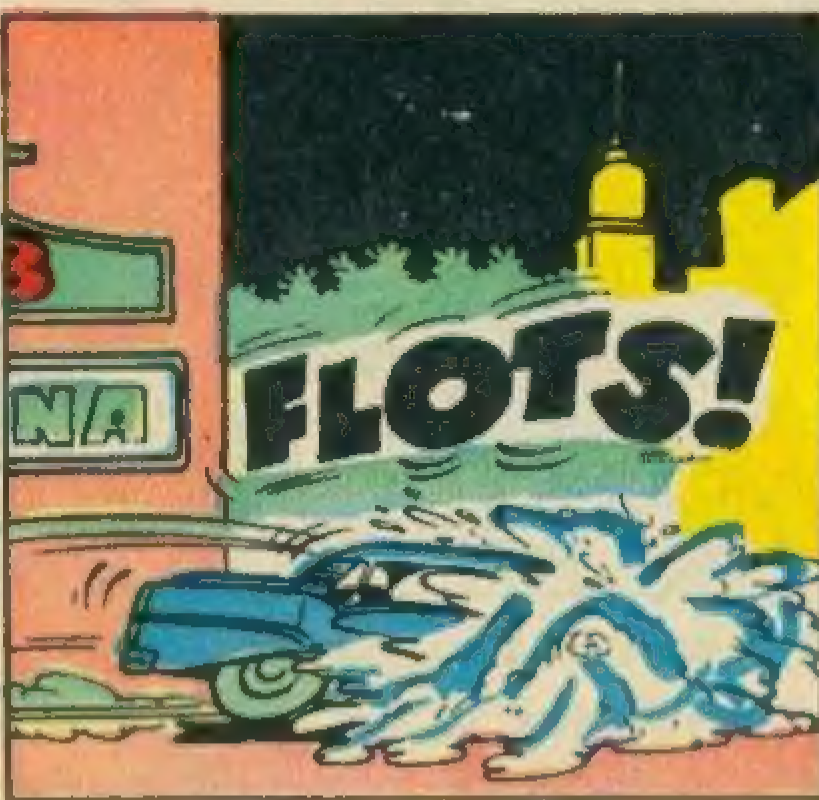

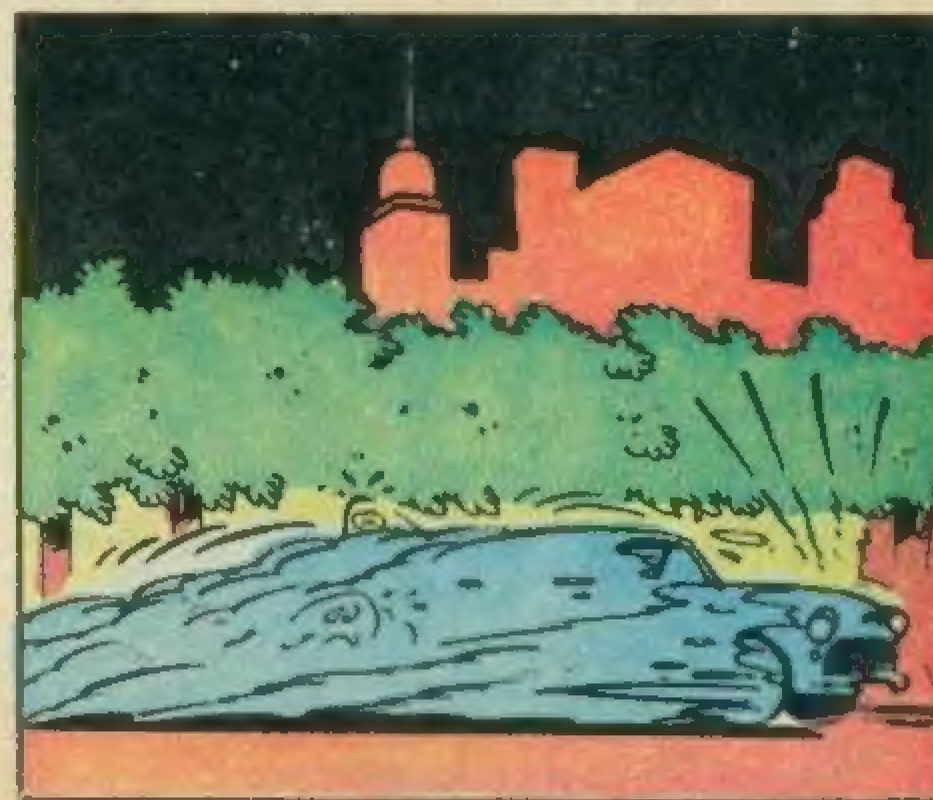

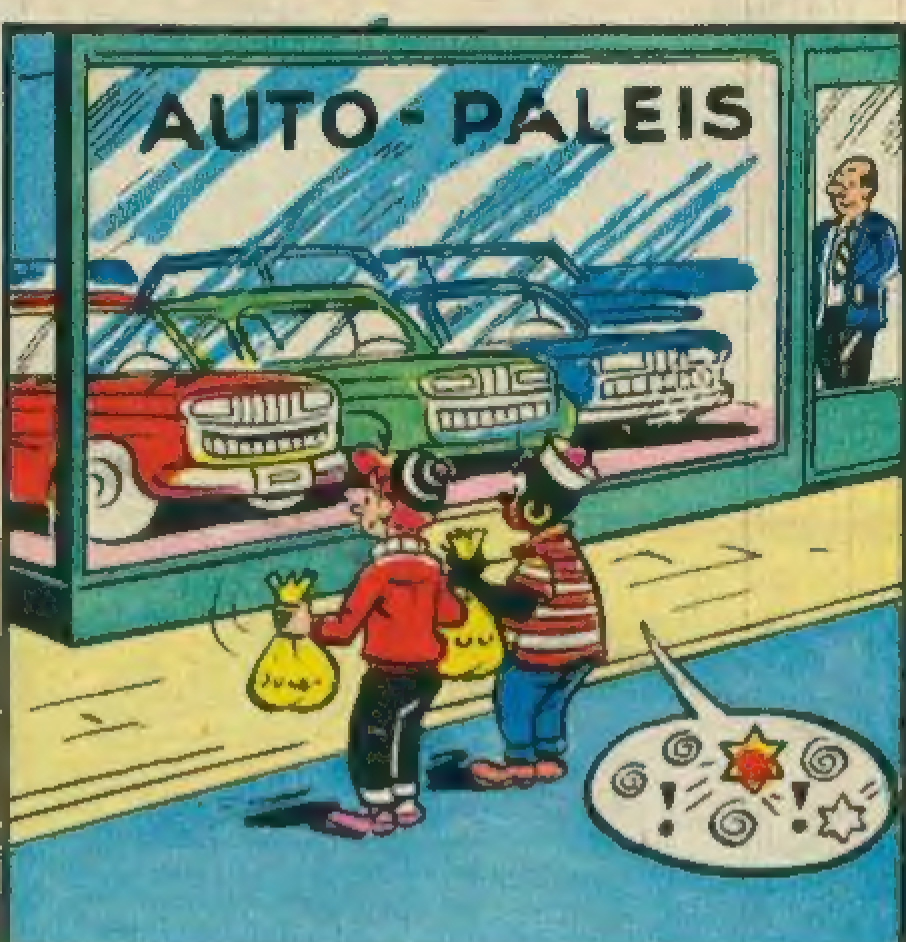

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 35 cent. f 4.55 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 45 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.